

โภชนาการ

สาเหตุที่มุสลิมไม่กินหมู

ในบรรดาปัญหาที่ได้พบซ้ำๆ อยู่ตลอดมาก็คือ “ทำไม” หรือ “เหตุใดมุสลิมจึงไม่กินหมู?” “แขกไม่กินหมู?”

บทบาทที่ 1 ใครคือแขก?

เราต้องยอมรับว่า ในเรื่องของกินหมูนี้ได้กลายเป็นปัญหาลึกลับไปถึงปัญหาของเชื้อชาติแล้วโดยปริยาย เพราะในหมู่มุสลิมที่ไม่เข้าใจนั้น เมื่อพูดถึงการไม่กินหมูก็มักต้องมีคำว่า “แขก” ปะปนอยู่ด้วยอย่างขาดไม่ได้ ประโยคที่ว่า “แขกไม่กินหมู” จึงมักจะได้ยินกันจนจนเหตุเต็มทนการจะแก้หรือคลี่คลายปัญหานี้จึงจำเป็นที่เราจะต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องแขกเสียก่อน ควรเริ่มกันตั้งแต่ต้นว่า แขกคือใคร? และใครคือผู้ที่ไม่กินหมูกันแน่?

ขอให้เราพลิกไปดู “พจนานุกรม” ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 ในหน้า 215 คอลัมน์ขวา บรรทัดที่ 14-21 ก็จะพบข้อความดังต่อไปนี้ ...

แขก 1 น. ผู้มาหา, ผู้มาหาแต่อื่น, คนบ้านอื่นที่มาช่วยทำงาน, บางทีเรียกว่าแขกเหรี้อ; คำเรียกชาวต่างประเทศที่ไม่ใช่ ฝรั่ง จีน ญี่ปุ่น และชนชาวที่เป็นเพื่อนบ้านในแหลมอินโดจีน ยกเว้นแหลมมลายู; ชื่อเพลงจำพวกหนึ่งมีชื่อขึ้นต้นด้วยคำว่า แขก เช่น แขกสาหร่าย แขกมอญ แขกเมือง น. แขกของบ้านเมือง

จากคำแปลที่เราได้จากพจนานุกรม ทำให้เราได้รับรู้คำว่า “แขก” อาจแปลได้หลายนัยด้วยกัน นัยแรกหมายถึงผู้มาเยี่ยมเยียน, ผู้ไปมาหาสู่ หรือผู้มาช่วยร่วมทำงานการ เช่น การลงแขก เกี่ยวข้าว-ซ่อม (ตำ) ข้าว เป็นต้น ตามความหมายของนัยแรกนี้ “แขก” จึงมิได้หมายถึงเชื้อชาติ หรือสัญชาติ ไม่ว่าผู้มาหาเยี่ยมเยียนหรือช่วยกิจการงานนั้นจะมีเชื้อชาติ-สัญชาติเป็น จีน, ฝรั่ง, เขมร, ลาว, เวียดนาม ตลอดจนชาติอื่นใดก็ตาม ล้วนอยู่ในฐานะเป็น “แขก” หรือ “แขกเหรี้อ” ของเจ้าของบ้านทั้งสิ้น ด้วยเหตุนี้แขกตามนัยนี้จึงมีทั้งผู้นับถือศาสนาพุทธ-คริสต์-อิสลาม และอื่นๆ โดยทั่วไปแขกตามนัยนี้จึงมีทั้งกินหมูและไม่กินหมู

นัยต่อมา หมายถึงชนที่ไม่ใช่ฝรั่ง-จีน-ญี่ปุ่น และเพื่อนบ้านในแหลมอินโดจีน ยกเว้น แหลมมลายู อันนี้ก็หมายความว่า เรียกชนชาวแหลมมลายูอันได้แก่ มาเลเซีย, และอินโดนีเซียหรือชวาว่า “แขก” ก็น่าจะนับรวมเอาฟิลิปปินส์รวมเข้าไปด้วย

เพราะสืบเชื้อสายเดียวกันมา แต่ไม่ทราบสาเหตุใดจึงไม่เรียกและไม่ทราบว่าจะเหมาเอาว่า “แขก” ดังกล่าวนี เป็นชนผู้ไม่กินหมูไปได้อย่างไร ในเมื่อทั้งชาวมาเลเซียและชาวนั้น ถึงแม้ว่าส่วนใหญ่จะศรัทธาในอิสลาม คือเป็นมุสลิมแต่ก็มีเปอร์เซ็นต์ที่นับถือศาสนาอื่นปะปนอยู่ด้วย เหมือนกันซึ่งแต่ละชนส่วนน้อย ดังกล่าวในสองประเทศนี้จะต้องกินหมูอย่างไม่ต้องสงสัย เมื่อเป็นเช่นนี้คำที่ว่า “แขกไม่กินหมู” ตามนัยนี้ก็ย่อมต้องเป็นหมันไปด้วยเช่นกัน

ส่วนนัยต่อไปจะไม่ขอกกล่าวถึง เพราะไม่เกี่ยวกับแต่ประการใด อย่างไรก็ตาม มีข้อสังเกตเกี่ยวกับคำเรียกด้านเชื้อชาติตามพจนานุกรมอยู่ประการหนึ่ง นั่นคือได้มีการถูกลาม ออกนอก ความหมายตามที่ “ท่าน” ได้บัญญัติไว้ โดยเรียกชาวอินเดีย, ปากีสถาน, อาฟกานิสถาน และชนในกลุ่มรัฐอูรรับ (Arab ; ไทยเราเขียนว่า “อาหรับ”) ว่า “แขก” เช่นกัน ไม่ทราบว่าได้มีการจับขอบุโลมกันอย่างไรและแต่เมื่อใด ถ้าพูดกันตามหลักเกณฑ์ของ หลักภาษาแล้ว ก็ต้องนับว่าเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้องด้วยประการทั้งปวง ซึ่ง “แขกนอกพจนานุกรม” เหล่านี้ถ้ามิได้นับถือระบอบหรือศาสนาอิสลามแล้ว ต่างก็กินหมูทั้งสิ้น ดังนั้น แขกจึงไม่ได้ หมายถึงผู้ไม่กินหมูแต่อย่างใด

จึงพอสรุปได้ว่า “แขก” ในทัศนะของเชื้อชาติและศาสนานุมนั้นหาได้เกี่ยวพันกับ กรณีของการ “ไม่กินหมู” แต่ประการใดไม่ ดังนั้น การเข้าใจหรือตีขลุมเอาด้วยการที่กัก อย่างผิดๆ ดังที่เป็นอยู่ว่า แขกคือชนพวกที่ไม่กินหมู ซ้ำไม่เหมาเอาว่า “มุสลิม” ซึ่งไม่กินหมู เป็น “แขก” นั้น จึงเป็นสิ่งไม่บังควรอย่างยิ่ง สมควรที่จะได้ระงับไปเสียที่ เพราะหากมองกัน ในแง่ของเชื้อชาติ ตามนัยหนึ่งจากพจนานุกรมแล้วแน่นอน คนไทยที่นับถืออิสลามหรือ มุสลิมไทยก็ย่อมจะถูกจัดสรร แยกแยะออกจากชาวไทยด้วยกัน กลายเป็นชนต่างดาว ท้าวต่างแดนไปโดยอัตโนมัติ ซึ่งก็ไม่ใช่ผลดีต่อความเข้าใจอันดีต่อกัน-การอยู่ร่วมกันโดยสันติ- และที่สำคัญที่สุดความสามัคคี ในระหว่างพี่น้องร่วมเลือด-ร่วมชาติแต่ประการใด เพราะนั่น เท่ากับเป็นการแบ่งแยกคนไทยในราชอาณาจักร ด้วยความศรัทธา ซึ่งเป็นเรื่องวิปริตผิดอาเพศ เอามากๆ ไม่เคยปรากฏมาก่อนจากแหล่งใดๆ ในโลกหรือประวัติศาสตร์อันยาวนานของ มนุษยชาติได้กระทำกันเช่นนี้เลย การที่เราสามารถจะรู้ได้ว่า ผู้ใดเป็นคนไทย-พม่า- อเมริกัน-อูรรับ ฯลฯ ย่อมรู้ได้จากการแตกต่างหรือแบ่งแยกกัน ด้านเชื้อชาติหรือสายเลือดทาง เผ่าพันธุ์อันเป็นชาติกำเนิด ไม่ใช่แบ่งแยกจากหลักสรีระที่คนๆ นั้นศรัทธายึดถือแน่ ผู้มีสติ แม้แต่จะด้อยปัญญา อยู่บ้างก็ย่อมเข้าใจได้เป็นอย่างดี

ครับ. มุสลิมไทยหรือมุสลิมชาติใดๆ ย่อมไม่ใช่ “แขก” แต่เป็นชาวไทยหรือชนชาติ นั้นๆ เช่นเดิม-เช่นเดียวกับพี่น้องร่วมชาติของตนที่ศรัทธา-นับถือศาสนาอื่น ๆ นั้นเอง

บทบาทที่ 2 ประชาชาติซึ่งไม่กินหมู

ดังได้กล่าวมาแล้ว ผู้ที่ไม่บริโภคสุกรหรือไม่กินหมูนั้นหาใช่แยกตามที่เข้าใจผิด ๆ กัน แต่ประการใดไม่ หากแต่เป็น “มุสลิม” (Muslim) อันหมายถึงผู้ที่ศรัทธา-นับถือในระบอบ (ศาสนา) อิสลาม ไม่ว่าคนผู้นั้นจะเป็นชนชาติใด-เผ่าพันธุ์ใดก็ตาม เมื่อเขาเป็นมุสลิมเขาก็จะต้องงดเว้นในการบริโภคสุกรหรือกินหมูตามบัญญัติที่ปรากฏอยู่ในคัมภีร์อัล-กุรอาน

ความจริงนั้น ไม่เพียงแต่มุสลิมเท่านั้นที่ถูกห้ามในการบริโภคสุกร แม้แต่ชาวยิว และชาวคริสต์ก็ได้ถูกห้ามไว้เช่นกัน ดังปรากฏจากพระคัมภีร์ไบเบิลทั้งฉบับเดิมและใหม่ ดังนี้ 11 : 7-8 “และตัวหมู เพราะหมูมีกีบแยกออกเป็นสอง, แดบคเอื่องไม่ได้, ก็เป็นสัตว์ไม่สะอาด แก่ท่านทั้งหลาย : ท่านทั้งหลายอย่าได้กินหรือถูกต้องสัตว์เหล่านี้เลย, เป็นสัตว์ ไม่สะอาดแก่ท่านทั้งหลาย”¹

ในพระคริสตธรรมใหม่ฉบับขององค์การเดียวกันนี้ “มาระโก” 5 หน้า 130 (พระเยซู-ทรงขับผีโสโครกออก) ปรากฏในบัญญัติ 11-13 มีใจความว่าเหล่าปิศาจร้ายวอนจากพระเยซู ให้มันได้สิงสู่อยู่ในเรือนร่างของหมูแทนการขับเป็ให้ออกจากเมืองไป ซึ่งพระเยซูก็อนุญาติ ดังนั้น หมูจึงเป็นรูปกายที่มีวิญญาณร้ายครองอยู่ ย่อมเป็นพิษเป็นภัยแก่ผู้คลุกคลีและบริโภค มันหมูจึงเป็นสัตว์ต้องห้ามของชาวคริสต์

อาจมีข้อแตกต่างที่สามารถมองเห็นได้ชัดอยู่ประการหนึ่ง นั่นคือ ทั้งชาวคริสต์ และมุสลิมต่างก็ถูกห้ามกินหมูโดยคัมภีร์ที่ประชาชาติทั้งสองต่างศรัทธา-ยึดมั่นเท่าเทียมกัน เหตุใดชนชาวคริสต์จึงยังมีการกินหมูกันอยู่ในขณะที่มุสลิมงดเว้นตามพระบัญญัติอย่างเคร่งครัด เป็นเพราะมุสลิมมงายต่อคัมภีร์จนเลยเถิดกระนั้นหรือ?... หามิได้ ในการคลี่คลายกรณีผิดแผกกันในเรื่องนี้ อยากจะหยิบยกเอากฎหมายของบ้านเมืองมาเป็นอาทิ เพราะการที่ประชากรสองคน หรือสองกลุ่มมีการปฏิบัติไม่ตรงกันในตัวบทกฎหมายในลักษณะเดียวกัน โดยฝ่ายหนึ่งละเมิดต่อกฎหมาย แต่อีกฝ่ายหนึ่งประพฤติ-ปฏิบัติไปตามตัวบทกฎหมายไม่มีสติครบสมบูรณ์คนใด มีความเห็นว่าฝ่ายหลังมงายต่อกฎหมาย ส่วนฝ่ายใดจะตกอยู่ในสภาพใดนั้น ขอให้ใช้วิจารณญาณที่ชัดเอาเองเถิด

¹ดู : “พระคริสตธรรมคัมภีร์” ของหอพระคริสตธรรมประเทศไทย, พระคัมภีร์เดิม “เลวิตโก” บทที่ 11 บัญญัติที่ 7-8 หน้า 179 คอลัมน์ขวา บรรทัดที่ 3-7

บทบาทที่ 3 ค่านิยมที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลง

เมื่อพูดถึง “หมู” หรือ “สุกร” เชื่อว่าย่อมเป็นที่รู้จักกันได้เป็นอย่างดีอยู่แล้ว ไม่จำเป็นที่จะต้องเสียเวลาสาธยายถึงอนาโตมี (กายวิภาค) ตามหลักสรีระวิทยาของมัน โดยทั่วไปแล้วหมูนับเนื่องอยู่ในสารบบปศุสัตว์ด้วยชนิดหนึ่ง และจัดอยู่ในประเภทสัตว์เลี้ยงไว้สำหรับบริโภคและกิจการค้า แต่บางขณะมันก็เข้าไปมีส่วนทางการเมืองกับเขาด้วยเหมือนกัน

ถึงแม้ว่าบางคนจะไม่เคยได้พบเห็นหมู แต่ก็มักได้ยินชื่อ-เห็นรูปภาพโดยเฉพาะอย่างยิ่ง กิตติศัพท์ในทางไม่เป็นสิริมงคลของมันบ่อยครั้งและมากมายหลายประการค่านิยมดังกล่าวของมันไม่เคยเปลี่ยนแปลงไปในทางดีเลยแม้แต่น้อย ลองพิจารณากันดูเอาเองเถิดว่ามีความเป็นจริงสักเพียงใด

1. อ้วนเหมือนหมู : เป็นคำเปรียบเปรยสำหรับคนที่มีสภาพร่างกายเลอะขอบเขตสมบูรณ์ไป ทำให้ทราบว่าหมูมีร่างกายอ้วนจนน่าเกลียด ผู้ที่ถูกเทียบเคียงเช่นนี้ มักไม่สบายอารมณ์นัก

2. สกปรกเหมือนหมู : ใครทำตัวสกปรกจนเป็นนิสัย ย่อมเป็นที่รังเกียจของสังคม และถูกเทียบให้เหมือนหมูที่มีชีวิตประจำวันคลุกเคล้าอยู่กับสิ่งปฏิกูล

3. ชี้อายุเหมือนหมู : วิสัยเกียจคร้านของหมูเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไป ใครที่ขาดความขยันก็ย่อมถูกเปรียบด้วยหมู

4. น่าเกลียดเหมือนหมู : ลองทบทวนแล้วพิจารณาเถิดว่า ในตัวของหมู มีอะไรน่ารัก-น่าชื่นใจบ้าง เล้าเปิด-เล้าไก่ ถึงแม้จะเหม็นเพราะมูลมันบ้าง แต่ก็ไม่รุนแรงจนส่งกลิ่นรบกวนเพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้และไกลเหมือนคอกหมู, ตลอดเรือนร่างของมันมีต่อนไหนบ้างที่มองแล้ว ทำให้เกร็ง-เจริญญันดา, เสียงร้องอันแสนทรมานประสาทุ, กลิ่นสาบสาบที่เหม็นทอน, การมักมากในกามารมณ์ตามธรรมชาติที่เกินพอดี, ความใจเสาะ-ตาขาวที่น่าหวั่นไส้, สารพัดความไม่ดีเหล่านี้ หมูเท่านั้นมีอยู่อย่างครบถ้วนในตัวมัน

5. กินดังเหมือนหมู : เพราะหมูกินเสียงดังจวบจิบตลอดเวลา ผู้ที่กินมีเสียงอันเป็นเรื่องเสียมรรยาทอย่างแรง จึงเปรียบเหมือนหมู

6. กินเก่งเหมือนหมู : ใครที่กินเก่งและไม่เลือกอาหารทั้งชนิดและคุณภาพก็ต้องคล้ายหมู เพราะหมูเป็นสัตว์ชนิดเดียวที่กินอาหารได้มากชนิดที่สุด แม้แต่อุจจาระและสิ่งเน่าเหม็น มันก็โปรดปรานยิ่งนัก

นอกจากนี้ยังมีคุณธรรม-ความไม่ดีของหมูอีกหลายต่อหลายอย่าง เป็นต้นว่าจะกละเหมือนหมู, นอนแ่งเหมือนหมู, ร้องเหมือนหมู และ ฯลฯ รวมความแล้วคำเปรียบเปรยที่กล่าวถึงหมูล้วนเป็นสิ่งอุปมุงคลทั้งสิ้น เป็นคำนิยมที่ต่ำสุดในทางสังคมมนุษย์ และเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายมาตั้งแต่บรรพกาล ปัจจุบันก็ยังคงดำรงอยู่ เชื่อได้ว่าอนาคตก็จะมีวันเปลี่ยนแปลงคำนิยมนี้ไปได้เลย ไม่ว่าจะเป็นอย่างอื่นก็พร้อม การกล่าวเช่นนี้มิใช่เป็นการอคติต่อมัน หรือเป็นคำกล่าวที่ผิดข้อเท็จจริงแต่ประการใด

มีหลักฐานบางชิ้นที่ใครจะหยิบยกนำมาเสนอไว้ ณ ที่นี้เพื่อประกอบการพิจารณานั้นคือ ความมุ่งหมายในการเลี้ยงหมูของชาวจีนโบราณ หลักฐานดังกล่าวเป็นข้อเขียนวิจัยในศัพท์เชิงบท ความทางวิชาการสั้นๆ ซึ่งถึงอย่างไรก็สามารถให้อะไรๆ มากพอควรทีเดียว ดังปรากฏข้อความดังนี้

“PIG” สัตว์โสโครกที่เป็นอาหาร⁴

ศัพท์ที่เรียกว่า “หมู” สัตว์ที่เป็นอาหารที่พวกเรากินกันแทบทุกวันมาตั้งแต่เด็กจนแกมมืออยู่หลายคำด้วยกัน ตั้งแต่ “Pig” ถือกันว่าเป็นศัพท์สามัญ-ใช้เรียก “หมูบ้าน” ได้ทุกเพศ-ทุกวัยแล้ว ยังมีคำว่า “Hog” มีความหมายรวมๆ กันทำนองกับคำ “Pig” เป็นคำที่ใช้กันทั่วไปในอเมริกา และใช้คำว่า “Swine” อีกคำหนึ่ง

หลายคนคงอยากทราบว่าคนเรารู้จักกินหมูมาแต่เมื่อไร? นักปราชญ์ก็ยังงงๆ อยู่เหมือนกันในเรื่องต้นตอของการกินหมูนี้ แต่นักปราชญ์จีนท่านหนึ่งอ้างว่า : คนจีนเคยเลี้ยงหมูมาตั้งแต่สมัย 4,870 ปีกว่ามาแล้ว นอกจากนั้นยังได้ค้นพบซากโบราณของมันในยุโรปและอินเดีย แต่ก็ไม่เคยพบในเขตทวีปอเมริกา

พวกหมูที่เรากินทุกวันนี้ เป็นลูกหลานหวานเคี้ยว อาจจะกล่าวได้ว่าของหมูป่ายุโรปและอินเดีย ซึ่งอาจมีเทือกเถาอยู่ในเอเชีย ตามประวัติปรากฏว่า มีผู้นำหมูจากจีนไปยังยุโรปและเข้าไปผสมพันธุ์กับหมูฝรั่ง ในทางสัตววิทยาก็ว่าหมูเป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมอย่างหนึ่ง ยังไม่มีใครค้นคว้าคนไทยเราเริ่มกินหมูมาตั้งแต่เมื่อไร รู้จักกันเองหรือเห็นคนอื่นกินกันแล้วเอาอย่าง แม้แต่คนจีนซึ่งดูจะเป็นมนุษย์พวกแรกที่คุ้นเคยกับหมูดีกว่า ก็ยังรู้จักกินในตอนหลังนี้เอง ในตอนแรกนั้นเพียงแต่เลี้ยงเอาไว้เพื่อช่วยรักษาความสะอาดในบริเวณบ้านเรือน (เพราะหมูชอบกินอุจจาระและเศษอาหารบูดเน่า ตลอดจนสิ่งปฏิกูลต่างๆ) แบบบางบ้านนิยมเลี้ยงสุนัขไว้กินเศษอาหารนั่นเอง

⁴คัดจาก : คอลัมน์ “ศัพท์สำราญ” หน้า 8 และ 10 ใน น.ส.พ. ไทยรัฐรายวัน ฉบับวันที่ 26 กรกฎาคม 2510

เห็นจะเป็นแบบนี้เอง มีน้ำ-ใครไปยุ่งกับเรื่องหมูในเมืองไทยสมัยนี้ถึงพลอยอด
“เหม็น” ไปด้วยมิได้

ค่านิยมต่างๆ ที่เราได้จากหมูหรือสุกรนั้น ไม่ใช่เรื่องที่รับรู้ไว้เพียงเพื่อระดับสติปัญญา
หรือ “ข้อมูลผ่าน” ที่ไม่ควรแก่การใคร่ครวญหรือยังคิดแต่ประการใดเพราะหากเป็นหมูชนผู้ใช้
เลือด-เนื้อและองค์ประกอบส่วนต่างๆ ของหมูเป็นเครื่องยังชีพด้านอาหารการกินแล้ว ย่อมควร
รับฟังด้วยการพิจารณาให้จงหนัก เนื่องด้วยชาวคราวเหล่านั้นล้วนมีจุดโน้มเอียงเพียง
ทิศทางเดียวเท่านั้น คือ เป็นพิษ-เป็นภัยหรืออันตรายต่อสุขภาพ-ความปลอดภัยของชีวิต
แม้ว่าการแพทย์ จะวิวัฒนาการก้าวหน้าไปมากเพียงใด... แม้ว่าการเลี้ยงดูหมูจะถูกยกระดับขึ้น
ดีกว่าเดิมสักปานใด แต่สันดานเดิมและค่านิยมของหมูยังคงต่ำทรามและดักดานอยู่เยี่ยงเดิม
ไม่เคยเปลี่ยนแปลงไปใน ทางบวกเลยแม้แต่น้อย ...

บทบาทที่ 4

หมู : สัตว์มากโรคที่น่ารัง

ในบรรดาปศุสัตว์หรืออาจพูดว่าสัตว์เลี้ยงทั้งหลาย-ทั้งปวงในโลกนี้ หมูหรือสุกรเป็น
สัตว์ที่มีโรคมากที่สุด ภายในเรือนร่างกายของมันเป็นที่ชุมนุมของโรคภัยนานาชนิด และ
มีอยู่มากชนิด เสียด้วยที่เป็นโรคร้ายแรงเป็นอันตรายแก่มนุษย์ผู้บริโภคเนื้อหนังมังสามัน
เข้าไป จึงไม่เป็นคำกล่าวที่ผิดพลาดอะไรถ้าจะเรียกมันว่า “สัตว์มากโรค” หรือ “อาหารฆาตกร”
เพราะความเป็น อตร. จากพิษภัยในการบริโภคมันนั้นมากมายเหลือคณานับจริงๆ

โรคของสุกรนั้น แบ่งออกเป็น 3 หมวดด้วยกัน ในที่นี้จะนำมากล่าวแต่เฉพาะชื่อ
ของโรคเท่านั้น โปรดหารายละเอียดได้จากหนังสือ “คู่มือการเลี้ยงและโรคสุกร” พิมพ์ครั้งที่
4 จัดพิมพ์โดยห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล “รวมทอง” 925/1 ถนนพระราม 1 ปทุมวัน กรุงเทพฯ
จากการเขียนของ นิตย ถาวรกันต์ กับ อุทัย มัชฌมาน สารพัดโรคดังกล่าวมีดังต่อไปนี้

1. โรคธรรมดา : โรคท้องผูก, โรคโลหิตจางของลูกสุกร, โรคท้องร่วงของลูกสุกร,
โรคอ่อนเพลีย, โรคตาเจ็บลิ้มไม่ขึ้น, โรคซาอ่อนหรือโรคกระดูกอ่อน, โรคเต้านมอักเสบ, โรคไอ,
มดลูกอักเสบ, สะดืออักเสบ, โรคไขหลังคลอด, โรคพิษแดด, โรคกันทะลัก, โรคขาดวิตามิน
เอ-บี-ดี และอี

2. โรคติดต่อ : โรคหิวาตสุกร, กามโรคสุกร, โรคพาราไทฟอยด์ในสุกร, โรคบลูเซล-
ไลซีส หรือโรคแท้งติดต่อของสุกร, โรคแอนแทรกซ์, โรคนิวมอเนียดติดต่อ, โรคบาดทะยัก,
โรคไขหนังแดงของสุกร

3. โรคพยาธิ : พยาธิไส้เดือน, พยาธิเม็ดสาตุ, พยาธิปอด, พยาธิไต, พยาธิโนตุลาร์, พยาธิแซมม่า, พยาธิกระเพาะ, พยาธิหัวหนาม, พยาธิถุงน้ำ, พยาธิใบไม้ลำไส้, และพยาธิทริคิเนลลา-สะไปราลิส

นอกจากนี้ยังมีโรคผิวหนังและเชื้อราอื่นๆ อีก เป็นของแน่ๆ ในบรรดาโรคร้ายของสุกรดังกล่าวมานี้ มีอยู่หลายต่อหลายโรคที่ติดต่อกันเป็นอันตรายแก่มนุษย์ดังจะได้หยิบยกเอาโรคที่นับว่าร้ายแรงที่สุดมากกล่าวถึงเพียงสังเขปจากการคัดลอกจากหนังสือ “คู่มือเลี้ยงไก่และหมู” ของแผนกเกษตร บริษัท เอ็ฟ. อี. ซิลลิก (กรุงเทพฯ) ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 6 ข้อความปรากฏอยู่ในหน้า 57 บรรทัด 1-4 ดังต่อไปนี้

โรคแอนแทรกซ์ คืออะไร?

เป็นโรคที่ระบาดที่รุนแรง ตายเร็ว เป็นโรคที่มีอันตรายมาก เพราะโรคนี้ติดต่อกับคนได้ ทำให้คนตายได้ง่ายๆ เกิดจากเชื้อแบคทีเรียชนิดหนึ่ง ซึ่งมีความคงทนมาก อยู่ในน้ำในดินและวัตถุอื่นได้นานหลายปี

ไหนๆ ก็เอ่ยถึงโรคแอนแทรกซ์อันเป็นโรคร้ายแรงที่สุดโรคหนึ่งของหมูแล้ว ก็ใคร่ขอนำข่าวคราวของโรคนี้จากสื่อสารมวลชนมาประกอบไว้ด้วย รายแรกได้แก่คอลัมน์ “โรงซ่อมสุขภาพ” โดยบพิธ เพ็ญนคร⁵ ซึ่งมีข้อความว่า ...

คำถาม : ทราบข่าวจาก นสพ.ไทยรัฐว่า ได้เกิดโรคแอนแทรกซ์ขึ้นในท้องที่จังหวัดชลบุรีตามข่าวว่าคนติดจากหมูอีกต่อหนึ่ง ผมเองก็มีอาชีพเลี้ยงหมูและอยู่ในท้องที่ที่เกิดโรคระบาดนี้เสียด้วย จึงอยากจะถามคุณเป็นข้อๆ ดังนี้

1. โรคแอนแทรกซ์เป็นกับหมูอย่างเดียว หรือเป็นกับสัตว์เลี้ยงอย่างอื่นด้วย?
2. โรคนี้จะติดมาถึงคนทางใดบ้าง? โปรดอธิบายให้ละเอียดด้วย
3. มีวิธีป้องกันไม่ให้ติดต่อดีอย่างไร? โดยเฉพาะผมซึ่งเลี้ยงหมูอยู่แล้ว
4. ถ้าสงสัยหมูเป็นโรคนี้ ควรปฏิบัติอย่างไรบ้าง?

“เลือดเมืองชล”

⁵จาก : นสพ. ไทยรัฐ หน้า 7 ฉบับประจำวันที 22 พฤษภาคม 2507

- คำตอบ : 1. เชื้อแอนแทรกซ์มีอยู่แบบเดี่ยว ส่วนมากมักเป็นกับหมู เท่าที่ทราบกันสัตว์อื่นไม่เคยเป็น แต่สัตว์อื่นสามารถติดโรคได้เช่นเดียวกับคน
2. สัตว์ที่เป็นโรคหรือตายด้วยโรคนี้อาจมีโลหิตไหลซึมออกมาทางรูขุมขนโลหิตของสัตว์ที่เป็นโรคยอมมีเชื้อปนอยู่ด้วย การติดต่อก็คือคนไปถูกต้องเชื้อที่ปนอยู่ในโลหิตของสัตว์ที่เป็นโรค-เข้า
3. ระวังอย่าถูกต้องสัตว์ที่เป็นโรค หรือถูกต้องอย่างน้อยที่สุด ควรสวมถุงมือถุงเท้าที่ทำด้วยยางและรองเท้ายาง ยิ่งถ้ามีบาดแผลอยู่ตามตัว (เฉพาะผู้ที่เลี้ยงสัตว์ มากโรคชนิดนี้) ก็ยิ่งจะต้องระมัดระวังให้มาก
4. รับประทานสัตว์แพทย์ จัดการทำลายสัตว์และเผาซาก ส่วนเสื้อผ้าเครื่องใช้ของผู้เลี้ยงก็ควรต้มหรือเผาเสียด้วย

“บทพิช เพ็ญนคร”

ที่มาของการถาม-ตอบดังกล่าวแล้วนั้น สืบเนื่องมาจากข่าวพาดหัวหน้า 1 ที่ว่า “รายละเอียด “แอนแทรกซ์” ระบาด ประกาศชลบุรีเป็นเขตโรคติดต่อ”^๑ ซึ่งมีรายละเอียดอยู่ว่า : เผยรายละเอียดเกิดโรคระบาด “แอนแทรกซ์” ในชลบุรีมีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บ ถูกกล้าเสี่ยงเข้าโรงพยาบาลอีกนับสิบ ผู้ช่วยอนามัยจังหวัด สัตวแพทย์จังหวัด พนักงานวิทยาศาสตร์ต่างรุดพิสูจน์ยังที่เกิดเหตุ นายอำเภอได้รับรายงานประกาศเขตโรคติดต่อแล้ว กรณีที่โรคระบาดจากสัตว์ หรือโรคแอนแทรกซ์ระบาดขึ้นที่อำเภอพนัสนิคม ชลบุรี เป็นเหตุให้กระบือตายไป 5 ตัว และมีผู้นำเอากะบือตายไปชำแหละแจกจ่ายกันบริโภคทั้งหมู่บ้าน ผู้บริโภคเข้าไปถึงแก่ความตายไปแล้วหนึ่งคน คือนายลา หมั่นเพียร อายุ 50 ปี อยู่บ้านเลขที่ 20 หมู่ 10 ต.หน้าพระธาตุ อ.พนัสนิคม ชลบุรี

สำหรับรายละเอียดของข่าวอาจสรุปได้ดังนี้ :

“อำเภอพนัสนิคมอันเป็นย่านค้าโค-กระบือ ได้เกิดมีกระบือหรือพูดงายๆ ว่า ควายตายลง 1 ตัว พ่อค้าจึงมอบให้ “นายลา หมั่นเพียร” นำไปชำแหละแจกจ่ายกันภายในหมู่บ้าน คล้ายของกำนัล ชาวบ้านจึงนำไปปรุงเป็นอาหารกินกันและยังนำไปถวายให้พระภิกษุที่วัดหน้าพระธาตุทั้งวัดฉันอีกด้วย ต่อมา-ผู้บริโภคเนื้อควายตัวนั้นเกิดอาการผิดปกติ คือเป็นตุ่มเม็ดขึ้นที่ข้อนิ้วมือ-นิ้วมือ-แขนและต้นคอ มีลักษณะเป็นเม็ดพอง มีน้ำขังอยู่ภายในคล้ายถูกไฟแล้วพอง อาการดังกล่าวลุกลามไปทั่วร่างกาย ต่อมาก็มี้อาการไข้แทรกซ้อนขึ้นมา โดยเฉพาะ

^๑จาก : นสพ. ไทยรัฐ ฉบับประจำวันที 11 พฤษภาคม 2507

ตัว “นายลา” ซึ่งกินมากกว่าผู้อื่น จึงมีอาการหนักกว่าผู้อื่น จนถึงกับเสียชีวิตที่โรงพยาบาล
ชลบุรี นายแพทย์หญิงวิมล สุรินทรบุรณ แห่ง ร.พ. ชลบุรี ได้รายงานอาการของโรคให้
นายแพทย์สุนทร ทองหงษ์ ทราบ จึงได้มีการสอบสวนและตรวจกันขนานใหญ่ พบผู้ป่วย
ชั้นเข้าซีดอันตราย 7 คน จากจำนวนผู้ป่วย 40-50 คน นอกจากนั้นอยู่ในเกณฑ์แก้ไขไม่ได้
แต่บังคับให้ไปรับการรักษา และให้รีบติดต่อแจ้งแก่นายมัยทันที หากมีอาการผิดปกติเกิดขึ้น...”

นี่คือบทบาทของโรคแอนแทรกซ์ และเป็นบทเรียนอันล้ำค่าที่ต้องซื้อด้วยชีวิต จาก
โรคภัยที่ถูกแพร่ออกมาจากหมู หนึ่ง การบริโภคสัตว์ตายเองซึ่งเป็นที่ต้องห้ามในอิสลาม
เช่นกัน ก็เป็นสิ่งที่ควรสังวรกันให้จงหนัก

เมื่อเป็นเช่นนี้ เห็นจะต้องทำความรู้จักกับ “โรคแอนแทรกซ์” (Anthrax) ให้ดีกว่า
เดิมอีกสักเล็กน้อย เพราะมันเป็นโรคอันตรายร้ายแรงที่น่าหว่นเกรงมาก...

“โรคนี้ไม่ค่อยเกิดขึ้นบ่อยนักแก่สุกร แต่ถ้าหากได้เกิดระบาดขึ้นในสุกรฝูงใดแล้ว
มักทำให้สุกรตายเป็นจำนวนมาก ยากแก่การรักษา สุกรที่ติดโรคส่วนมากตายเกือบทั้งหมด
ไม่แต่เท่านั้น ยังสามารถติดต่อถึงมนุษย์ผู้ซึ่งกินเนื้อสุกรที่ป่วยหรือตายด้วยโรคนี้ และทำ
อันตรายเป็นชีวิตมนุษย์ ถึงตายได้เช่นกัน

สาเหตุ : เกิดจากเชื้อแบคทีเรียชนิดหนึ่ง มีชื่อว่า “แบซิลลัส แอนทราซิส”
(Bacillus Anthracis) เชื้อนี้มีอยู่ในโลहितและอวัยวะแทบทุกส่วนของสัตว์ป่วย และเป็นเชื้อ
ที่มีความคงทนต่อดินฟ้าอากาศ, ยาฆ่าเชื้ออย่างแรงๆ ได้ดีมากสามารถทนอยู่ในดิน ในซาก
สัตว์ หรือส่วนแห่งซากสัตว์ เช่นหนัง, กระดูก ฯลฯ ได้เป็นเวลาหลายๆ ปีโดยไม่ตาย ทั้งนี้เพราะ
เชื้อนี้จะสร้างเกราะชั้นหุ้มห่อตัวเอง (Spore) จึงมีความทนทานมาก

การติดต่อของโรค : ติดต่อกันได้ 3 ทาง คือ

1. ทางผิวหนัง-คือทางบาดแผลหรือรอยขีดข่วนหรืออาจจะโดยแมลงกินเลือดเป็น
สื่อ นำเชื้อโรคจากสัตว์ป่วยไปแพร่ก็ได้
2. ทางอาหาร-เพราะสัตว์กินอาหารที่มีเชื้อโรคเจือปนอยู่เข้าไป
3. ทางหายใจ-เชื้อโรคอาจจะปนอยู่ในฝุ่นละอองหรือขนสัตว์ และสัตว์หายใจเอาสิ่ง
เหล่านี้ เข้าไป

อาการ :

1. ถ้าเป็นชนิดร้ายแรงที่สุด สัตว์จะล้มป่วยลงอย่างทันที-ทันใด มีอาการหอบ
ชักตาตั้ง มีโลहितไหลทางจมูกและปาก หรือบางทีทางชุมชนด้วย และตายในเวลาอันสั้น
2. ชนิดไม่ร้ายแรงมากสัตว์จะป่วยแสดงอาการไข้อยู่หลายวัน มีอาการบวมตาม
ข้างขาและตามทีต่างๆ เช่นที่หน้าอก-ที่หัว โดยเฉพาะในสุกรหรือคนจะมีเม็ดตุ่มบวม หนองแดง

และมีน้ำเหลืองกลัดเปลี่ยนขึ้นตามผิวหนัง โดยเริ่มแต่บริเวณใกล้เคียงกับแผลที่เชื้อเข้าก่อน ต่อมามีอาการหายใจขัด หอบแน่นหน้าอก คอตีบซีกตาตั้งตายภายใน 1-2 วัน และมีโลหิตไหลออกทางทวารต่างๆ เช่นเดียวกัน

3. ถ้าเป็นชนิดเรื้อรัง จะสังเกตอาการป่วยได้ยากมาก บางทีมีอาการไข้เพียงเล็กน้อย แต่กรุ่นอยู่ตลอดเวลา ในระยะหลังๆ จะมีอาการบวมตามโคนขาตามท้องน้อยและหน้าอกบ้างเหมือนกัน แล้วในที่สุดผอมแห้งลงทุกที จนหมดกำลังและตายในที่สุด

สัตว์ที่เป็นโรคแอนแทรกซ์เมื่อตายแล้วร่างกายจะไม่แข็ง แต่จะเน่าเร็วมาก จงระวังให้มาก ถ้าสงสัยว่าสัตว์เป็นโรคนี้ตาย ควรรีบแจ้งให้สัตวแพทย์หรือพนักงานทราบเพราะเป็นโรคติดต่อ ตามที่กำหนดไว้ใน พ.ร.บ. โรคระบาดด้วย อย่าได้ฆ่าแหละเนื้อ-เถื่อหนังเป็นอันตราย เพราะจะทำให้เชื้อแพร่กระจายไปไกลและจะติดต่อผู้ฆ่าแหละด้วย ดังนั้นจึงควรฝังหรือเผาเสียทั้งตัว

การรักษา : เนื่องจากเป็นโรครุนแรงที่ร้ายแรง และสัตว์ตายในเวลาอันรวดเร็ว จนแทบจะไม่มีโอกาสได้รับการ การฉีดวัคซีนป้องกันจึงเป็นสิ่งจำเป็นถ้าเป็นชนิดไม่ร้ายแรงหรือชนิดเรื้อรังก็จะพอมีเวลารักษาได้บ้าง ยาที่ใช้คือยาฉีดพวกแอนตี้ไบโอติก”⁷

บทบาทที่ 5 อาหารหรือยาพิษ

การจัดประเภทหมูหรือสุกร เข้าอยู่ในจำพวกสัตว์สำหรับการบริโภคเช่นเดียวกับวัว-ควาย, เป็ด-ไก่นั้น ออกจะเป็นเรื่องที่ไม่ถูก-ไม่ควรนัก เพราะโรคภัยไข้เจ็บที่เกิดจากการบริโภคเนื้อสัตว์อันเป็นศูนย์รวมโรคนี้มีมากมายเหลือเกิน ในหมู่นักวิชาการหรือผู้เชี่ยวชาญในวงการวิทยาศาสตร์การแพทย์ต่างยอมรับกันอย่างกว้างขวาง เพราะการค้นคว้าได้พบโรคภัยอันเป็นอันตรายต่อสุขภาพและชีวิตมนุษย์จนไม่สามารถจะสกัดกั้น หรือเยียวยาได้ หากยังมีการกินหมูกันอยู่ จึงย่อมเกิดความไม่แน่ใจขึ้นมาว่า หมูที่เคยได้รับการยกย่องกันนั้นกว่ามีรสโอชะเสียหนักหนานั้น เป็น “อาหาร” หรือ “ยาพิษ” กันแน่

หากจะมีการยกย่อนเอาด้วยคารมคมคายว่า : เมื่อหมูเป็นสัตว์มากโรคตามความเห็นของแพทย์ เหตุใดพวกแพทย์จึงยังคงนิยมบริโภคหมูกันอย่างเอร็ดอร่อยและหน้าตาเฉยเล่า ในการตอบเพื่อคลายความงุนงงใจดั้งเดิมข้อนี้ ไม่มีอะไรดีเท่าการเปรียบเปรยถึงพิษร้ายของเครื่องดื่มน้ำเน่าที่ท่านเจ้าคุณผู้ทรงศีลซึ่งแตกฉานในพุทธบัญญัติ-พุทธวินัยเป็นอย่างดีและกว้างขวางท่านหนึ่งขนานนามว่า “น่านรก” ว่า สัมผัสอะไรกับหมูซึ่งถูกยึดยึดในฐานะอาหาร

⁷ดู : หนังสือ “คู่มือการเลี้ยงและโรคสุกร” โดย นิตย์ ถาวรกันต์-อุทัย มัชฌิมาน พิมพ์ครั้งที่ 4 พ.ศ. 2508 ของ “รวมทอง” 234-236.

ก็สุรา-เมรัย ซึ่งไม่เป็นทั้งเครื่องดื่มและอาหาร⁹ ซึ่งบรรดานายแพทย์เหล่านั้นต่างตระหนักในพิษและโทษของมันเป็นอย่างดีอยู่แก่ใจ วิชาทางการแพทย์ที่ร่ำเรียนมาก็มีระบุบอกไว้อย่างชัดเจน และมากมายพอทีเดียว แต่นายแพทย์จำนวนไม่น้อยยังคงดื่มกันอยู่เป็นประจำ พุดง่าย ๆ ก็คือ ทำทั้ง ๆ ที่รู้-ปฏิบัติเอง ทั้ง ๆ ที่สั่งสอนและรักษาผู้อื่นนั้นแหละ เรื่องนี้จึงต้องเกี่ยวโยงกับความศรัทธาในหลักศาสนธรรมที่ตนยึดมั่นเป็นสรณะด้วยเรื่องของความนิยมกัน เหตุผลความเห็น จริงนั้นคนละเรื่องกัน การละเมิดต่อหลักธรรมเช่นว่า ในขณะที่มุสลิมยึดมั่นโดยหันหลังให้กับอาหารพาหะโรคร้ายและน่านรก ผู้ละเลยจะแก้ลงลิ้มความละอายด้วยการถึงใจแก่ชนประชาวมุสลิม วางมงายไต่ลงคอเขียวรี

ในเรื่องของหมูซึ่งมีโฉมหน้าเป็น “อาหาร” แต่มีธาตุแท้เป็น “ยาพิษ” นั้นมีหลักฐานยืนยันมากมายเหลือเกิน คำยืนยันอันเป็นหลักฐานชิ้นแรกได้แก่ข่าวจากมูลนิธิ “พิริยานุเคราะห์” อันเป็นสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า-อนาถาของ ดร.เพียร เวชบุญ ดอนหนึ่งเด็กกำพร้าซึ่งเป็นลูกในบุญของคุณหญิงเพียรฯ ได้ชี้แจงกับนักข่าว น.ส.พ.ว่า

“ครับ-ถูกแล้วครับ แม่ให้ข้าวเราอย่างเดียว กินข้าวราดซีอิ๊ว” ลูกชายคนหนึ่งของหมอเพียรบอก คุณหญิงเพียรเผยว่า “หมอก็กินอย่างนั้นด้วย แม่ไม่ให้กินหมูเพราะหมูมีพยาธิมาก...”⁹

ขั้นตอนต่อไปเป็นข่าวพาดหัวตัวไม้ “กินเนื้อหมูทำให้เป็นมะเร็งง่าย” อันมี “ชาวฮอลันดาเป็นกันมาก” เป็นหัวข่าวรอง มีเนื้อข่าวว่า ...

“องค์การต่อต้านโรคมะเร็งในประเทศฮอลันดาได้ออกแถลงการแจ้งว่าผู้ป่วยด้วยโรคมะเร็งในกระเพาะมักจะได้แก่คนที่ชอบกินหมูมากกว่าคนธรรมดา ดังจะเห็นได้จากสถิติที่ว่าคิดตามส่วนเฉลี่ยแล้ว ผู้ป่วยด้วยโรคมะเร็งในกระเพาะกินเนื้อและมันหมูมากกว่าชาวฮอลันดาธรรมดา ในอัตราร้อยละ 50 ทั้ง ๆ ที่ชาวฮอลันดาเป็นชาวยุโรปที่ชอบกินเนื้อหมูมากกว่าชนชาติไหน ๆ ในทวีปเดียวกัน”¹⁰

หลักฐานชิ้นที่ 3 คือพาดหัวตัวไม้ “กินหมูทำให้คนตายไม่รู้ตัว” มีพาดหัวตัวรองว่า “มีตัวเชื้อโรคร้ายอยู่แยะ ทำอันตรายชนิดมองไม่เห็น” รายละเอียดข่าวมีดังนี้ ...

“จากการตรวจศพของผู้ตายที่มีประวัติชอบกินหมูในแหล่งต่างๆ ทั่วสหรัฐอเมริกา พบเชื้อวัณโรค, ไซอันดูลันท์, พยาธิตัวติด, และพยาธิทริคิโนซิส-ทั้งนั้น ศาสตราจารย์ไอริ วินพิชเซอร์ แห่งมหาวิทยาลัยเยล รายงานว่า : การกินหมูได้ก่อให้เกิดอันตรายที่มองไม่เห็นอย่างมากที่สุด โดยเฉพาะพยาธิ “ทริคิโนซิส” ซึ่งเป็นเหตุตายที่สำคัญ เขาพบว่าผู้ใหญ่ในสหรัฐอเมริกา มีพยาธิชนิดนี้อยู่ถึง 20 ใน 100 คน (20%)

⁹สิ่งที่เป็นทั้งเครื่องดื่มและอาหารในขณะเดียวกัน คือ “น่านม”

⁹จาก : น.ส.พ. ไทยรัฐ ฉบับที่ 1427 ปีที่ 6 ฉบับประจำวันพฤหัสบดีที่ 20 พฤษภาคม 2517 หน้า 16

¹⁰จาก : น.ส.พ. ไทยรัฐ ฉบับประจำวันพฤหัสบดีที่ 27 สิงหาคม 2507 หน้า 7

เชื้อโรคที่มาจากหมูมีความรุนแรงมากกว่าที่มาจากวัว-ควาย หรือแพะ เพราะหมูมีไขมันมากกว่าเนื้อสัตว์ชนิดอื่น และย่อยยาก : เขากล่าวในที่สุด”

หมายเหตุ : หารายละเอียดจากเรื่องเกี่ยวกับพยาธิ “ทริคิโนซิส” อันเป็นโรคร้ายชนิดหนึ่งซึ่งเนื่องมาจากการบริโภคได้จากเรื่อง “พยาธิทริคิโนซิส” ของ ม.ล.อัศนี วรรัตน์ สัตวแพทย์โท กองควบคุมโรคติดต่อ กรมอนามัย ซึ่งเคยออกอากาศแพร่ทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย ณ กรมประชาสัมพันธ์มาแล้ว ดังมีข้อความบางตอนดังต่อไปนี้

“มีรายงานข่าวว่า สุนัขทั่วโลกที่ถูกนำมาทำอาหารในปีหนึ่งๆ มีจำนวนประมาณถึง 60 ล้านตัว ในจำนวนนี้ราวหนึ่งล้านตัวมีพยาธิชนิดนี้ (ทริคิโนซิส) นอกจากนั้นแล้วแต่มีพยาธิชนิดอื่นทั้งสิ้นสำหรับมนุษย์และสัตว์ที่ยังมีชีวิตอยู่ การที่จะตรวจให้ทราบแน่ชัดว่าเป็นโรคนี้อหรือไม่นั้น ทำได้ด้วยความลำบากมาก (เพราะวิธีการตรวจนั้นจะต้องนำกล้ามเนื้อกระบังลมของสุนัขหรือเนื้อสุกรมาแล้วให้เป็นชิ้นบางที่สุด แล้วใช้กล้องจุลทรรศน์ตรวจ ฯลฯ) และยากที่จะรักษาโดยตรงให้หายเป็นปกติดังเช่นโรคอื่นๆ เพราะยาและเครื่องมือรักษาโดยตรงยังไม่มี ถ้าป่วยมากๆ อาจจะเสียชีวิตโดยไม่สามารถรักษาได้ จากการค้นคว้าทดลองในต่างประเทศปรากฏว่าผู้ที่มีพยาธิชนิดนี้อยู่ในร่างกาย 50-75 ตัว อาจแสดงอาการของโรคทริคิโนซิสให้ปรากฏเห็นได้ชัด และถ้ามีพยาธิถึง 5,000 ตัว ต่อน้ำหนักตัวหนึ่งกิโลกรัม อาจทำให้ตายได้ เนื้อสุกรที่เป็นโรคนี้น้ำหนัก 1 กรัมอาจมีพยาธิได้ถึง 6,000 ตัว ดังนั้น ถ้าคนเรารับประทานเนื้อสุกรที่มีพยาธินี้ 40-50 กรัม ก็จะเป็นโรคนี้อาจถึงขั้นอาจเสียชีวิตได้ง่าย ...”

“... เคยปรากฏว่า ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 ทหารเยอรมันได้รับประทานเนื้อสุกรดิบๆ ในเขตยึดครองประเทศโปแลนด์ด้วยความหิวและเร่งรีบ ต่อมาทหารเหล่านั้นทั้งหมดก็เกิดอาการของโรค “ทริคิโนซิส” ขึ้น ...”

เกี่ยวกับโรคนี้ก็เหมือนกัน ได้มีข่าวพาดหัวตัวไม่ว่า “เปิดวิจัยพยาธิไส้ในพระนคร” และมีหัวข่าวรองว่า “มีแพทย์นานาชาติเข้าร่วมสนใจพยาธิใบไม้ในตับ” ดังมีรายละเอียดของข่าวว่า ...

“...ที่ประชุมได้พิจารณากันโดยเฉพาะว่าด้วยโรคที่ก่อเกิดอาการผิดปกติจากการมีพยาธิไส้เดือนในร่างกายมนุษย์ดังที่เรียกตามศัพท์แพทย์ว่า “เฮลมินธิ อาซิส” อันเกิดจากอาการอินแฟกชันของพยาธิที่ปล่อยพิษไว้ในร่างกาย โรคพยาธิใบไม้ในตับ (ลิเวอร์ฟลู๊กโอปิส โรริส วิแวลลินี) ตามชื่อเรียกของผู้เชี่ยวชาญพาราสิตวิทยา เป็นโรคประเภทเฮลมินธิอาซิส และในประเภทพยาธิไส้เดือนอีกอย่างก็เรียกว่า “ทริคิโนซิส” ซึ่งมีสุกรเป็นพาหนะนำเชื้อ ผู้ที่เป็น

โรคนี้ก็รับโรคมาด้วยอาการเดียวกับชาวตะวันออกเฉียงเหนือ (ของไทย) เหล่านั้น คือชอบบริโภคเนื้อหมูที่ดิบ ๆ สุก ๆ”¹²

สิ่งยืนยันถึงความเป็น “ยาพิษ” ของการบริโภคเนื้อหมูเป็นอาหารอีกข่าวหนึ่ง คือ ข่าวพาดหัวตัวไม้ที่ว่า “พบพยาธิในหมู คนกินตาย” มีหัวรองว่า “ป่วย 6 สัปดาห์วิธีแก้อย่างกินดิบ ๆ” ปรากฏเนื้อข่าวว่า...

“โรคทริคิโนซิสในเนื้อสุกร ชาวเขาที่ภาคเหนือเป็นแล้วไม่มีทางรักษาให้หายได้ ป้องกันได้โดยไม่กินเนื้อสุกรดิบ ๆ-สุก ๆ

ดร.แสง กุลทองคำ รองปลัดกระทรวงเกษตร ให้สัมภาษณ์ผู้สื่อข่าว ณ กระทรวงเกษตร เมื่อเช้าวันที่ 24 มีนาคม ศกนี้ (พ.ศ. 2507)”¹³

ต่อจากนั้นเป็นการแจ้งรายละเอียดและอาการของโรคซึ่งเป็นไปตามบทความทางอากาศ ของ “นายแพทย์โท ม.ล.อัศนี นวรัตน์” ดังได้กล่าวแล้ว รองปลัดฯ ได้ชี้แจงเพิ่มเติมว่าขณะนี้ วงการแพทย์ของโลกยังไม่มียาเฉพาะที่จะรักษาหรือป้องกันโรคชนิดนี้ นอกจากจะต้องบริโภคหมู ด้วยการต้มให้สุกจริงๆ หรือถ้าจะให้ได้ผลแน่นอน ก็ต้องไม่บริโภคหมูเสียเลย นั่นเองนับว่าหมูได้ สร้างความหวั่นกลัวจากอันตรายเฉพาะโรคนี้เพียงโรคเดียวไม่น้อยเลย และยังโรคอื่นอีกเล่า

ข่าวอีกกระแสหนึ่งพาดหัวตัวโป้งในคอลัมน์ “สุขภาพ อนามัยในวงการแพทย์” ว่า “เชียงใหม่พบโรค “ทริคิโนซิส” หลายราย” โดยเน้นในหัวข่าวรองว่า “ลักลอบฆ่าหมูขายมาก พบผู้ป่วยเกือบทุก ร.พ.” มีรายละเอียดซึ่งมี “ขทร” กำกับท้ายข่าวว่า...

“เพราะมีการลักลอบฆ่าสุกรขายกัน โดยไม่ได้ผ่านให้สัตวแพทย์ตรวจสอบเสียก่อน ทำให้เกิดโรค “ทริคิโนซิส” หลายรายในจังหวัดเชียงใหม่

โรค “ทริคิโนซิส” เป็นโรคจำพวกพยาธิ-ตัวเล็กมาก ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า มันอาศัยอยู่ในเนื้อสุกร และติดต่อมาถึงคนได้โดยการบริโภคเอาเนื้อดิบ ๆ สุก ๆ ที่มีตัวเชื้อโรคชนิดนี้เข้าไป สามารถทำอันตรายถึงแก่ชีวิตได้ภายในไม่กี่วัน และโรคก็ยังไม่มียารักษาโดยเฉพาะ ผู้สื่อข่าวประจำจังหวัดเชียงใหม่รายงานมาว่าทางโรงพยาบาล “แม็คคอร์มิค” ได้พบผู้ป่วยโรคนี้ จากคนไขหญิง 2 ราย โดยได้ตัดกล้ามเนื้อมาทำการพิสูจน์ ขณะนี้ยังมีผู้ป่วยอีกหลายรายโดยเฉพาะโรงพยาบาล “เสียมภักดี” มีคนไข้เมื่อวันที่ 22 เดือนนี้ 2 ราย

นายแพทย์สง เสียมภักดี ผู้อำนวยการโรงพยาบาลเสียมภักดี และดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีเทศบาลนครเชียงใหม่ ชี้แจงกับผู้สื่อข่าวว่า : วันหนึ่งๆ มีผู้ลักลอบฆ่าสุกรเดือน

¹² จาก : น.ส.พ. ไทยรัฐ ฉบับประจำวันพุธที่ 10 พฤศจิกายน 2510 หน้า 10

¹³ ตู : น.ส.พ. สยามนิกร ฉบับประจำวันพุธที่ 25 มีนาคม 2507 หน้า 1

กันไม่ต่ำกว่า 80 ตัว ขณะนี้เทศบาลกำลังขอความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจให้ทำการกวต้อนจับกุมอย่างเข้มงวดแล้ว”¹⁴

เหล่านี้เป็นเพียงข่าวคราวบางส่วนซึ่งถูกตีแผ่ออกมาทางหน้าสื่อสารมวลชนจากน้ามือของนักข่าวและเจ้าของกิจการซึ่งก็เป็นผู้บริโภคหมู่นั้นแหละ หากที่ต้องเสนอตามความเป็นจริงก็เพราะตระหนักในภัยอันตรายอันร้ายแรงอันเกิดจากการกินหมูที่กำลังคุกคามชีวิตของปวงชนอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน จนสุดท้ายจะทำเฉยเมยเสียได้ ความจริงนั้นยังมี-ยังมีข่าวคราวในทำนองนี้อีกมากมายนัก รวมทั้งในและนอกประเทศ เช่นเรื่อง “ระวังหมูจะฆ่าท่าน” ในหนังสือ “ชาวกรุง” อันฉบับหนึ่ง เรื่อง “มาเลิกกินหมูกันเถิด” ในหนังสือพิมพ์ “สารประชาชน” อันฉบับแรก ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 อาทิตย์ 5 ก.ค. 07 คอลัมน์ “ผอยน้ำลาย” โดย “นายสันทัต รัตตะบัน” หน้า 29 ซึ่งปรากฏข้อความตอนหนึ่งว่า... “เมื่อนึกถึงเรื่องหมูก็ให้นึกถึงพระบรมศาสดาของโลกพระองค์หนึ่ง คือพระนบีมุฮัมมัด พระองค์ทรงบัญญัติให้สาวกของพระองค์เว้นการบริโภคหมู กระผมขออน้อมด้วยความคารวะแด่พระองค์ท่านที่ทรงเห็นเหตุการณ์ไกลว่า หมูนั้นเป็นผู้ชั่วร้าย โลกจะยุ่งเพราะหมู ผมกล้าท้าท่านผู้อ่านได้ว่าบนดินแดนอิสลามนั้น หมูจะไม่เข้าไปยุ่งวุ่นวายทั้งในทางเศรษฐกิจ และการเมือง

ดังนั้น ผมขอชักชวนให้เราเลิกกินหมูกันเถิด...”

แม้แต่ในหมู่มุสลิมชาวจีนที่นิยมกินหมูกันอย่างกว้างขวาง ก็ยังเผยแพร่เอกสารแสดงถึงความร้ายกาจของหมูไว้มากมายด้วยกัน อะไรทำให้บรรดาเหล่านั้นยอมรับถ้าไม่ใช่เพราะความเป็น “เพชฌฆาต” หรือที่ถูกก็คือ “ฆาตกร” ของหมู เจ้าสัตว์มากโรคที่มาในคราวของ “อาหาร” แต่แท้ที่จริงมันคือ “ยาพิษ” ที่ร้ายแรงเราดี ๆ นี้เอง

สิ่งที่อยากจะชี้แจงเพิ่มเติมในที่นี้คือ โยของเนื้อหมูซึ่งมีความละเอียดอ่อนกว่าเนื้อสัตว์ชนิดอื่นทุกชนิดสามารถชอน “พยาธิตัวจิ๋ว” ได้ดีที่สุดในพยาธิชนิดมีเกราะหุ้ม ความร้อนในระดับที่เราหุงต้ม-ปรุงอาหารกันอย่างปกติธรรมดาอย่างอมไม่สามารถฆ่ามันให้ตายได้ มันจะถูกทำลายก็ในกรณีที่ถูกความร้อนมากกว่านี้หลายเท่าเผาผลาญ ซึ่งเมื่อเป็นเช่นนั้นเนื้อหมูก็ย่อมจะไหม้เป็นจุลไปก่อนแล้ว ด้วยเหตุนี้เองการปรุงเนื้อหมูเป็นอาหารด้วยการผัด-ต้ม-ทอด จึงเป็นการกลืนเอาพยาธิเข้าไปด้วยเป็นประจำ มือแล้ว-มือเล่า

ยิ่งกว่านั้น น่าจะได้เกิดความสงสัยกันมานานแล้วว่า เหตุใดลักษณะของเนื้อหมูกับหนังหมูจึงแตกต่างไปจากสัตว์โลกโดยทั่วไป แม้แต่มนุษย์ คือแทนที่จะมีหนังหุ้มเนื้อ แต่หมูกลับมีพิเศษมากไปกว่า นั่นคือ ระหว่างหนังกับเนื้อนั้น มีชั้นแข็ง-หนาของ “มัน” กั้นอยู่...

¹⁴จาก : น.ส.พ. ไทยรัฐ ฉบับประจำวันที 24 กุมภาพันธ์ 2504 หน้า 7 ต่อหน้า 11

เพราะอะไร... จากการค้นคว้าของผู้เชี่ยวชาญทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ได้พบว่า ธรรมชาติของโลหิตหรือเลือดของมนุษย์ชาติ "โคอากูลิน" ซึ่งธาตุนี้เป็นตัวช่วยให้โลหิตแข็งตัวได้เร็วเมื่อกระทบกับอากาศ (ออกซิเจน) ดังนั้น ในกรณีที่เกิดมีบาดแผลหรือรอยขีด-ข่วน จนทะลุผิวหนังกระทั่งเลือดออก ธาตุนี้จึงช่วยให้เลือดแห้งกรังปิดปากแผลในเวลาเพียงชั่วครู่มนุษย์และสัตว์อื่นๆ ตกอยู่ในสภาพโชคดีเช่นว่านี้ แต่หมูหรือสุกรหา มีธาตุดังกล่าวนี้ในสายเลือดของมันไม่ ดังนั้นเองธรรมชาติจึงสร้างแถบ "มัน" ให้คั่นอยู่ระหว่างเนื้อกับผิวหนัง เพื่อว่าเมื่อถูกขีด-ข่วน ไขมันจะได้ทำหน้าที่อุดรอยแผลไว้ เมื่อใดที่รอยนั้นเจาะทะลุผ่านมันลงไปถึงเลือดเนื้อ และแผลกว้างพอจะทำให้เลือดไหลทะลักออกมาได้ละก็ เลือดของมันก็จะออกมาทางบาดแผลจนหมดร่างกายเลยทีเดียว การบริโภคเลือดหรือเนื้อหมูเข้าไปมากๆ ธาตุ "โคอากูลิน" ในสายเลือดของเราก็จะลดน้อยลงตามส่วน แต่ถ้าเรากินไม่เลือกแม้แต่กระทั่งมันหรือกากมันหมูที่เป็นผนังกัน ระหว่างผิวหนังกับเนื้ออันเป็นแหล่งรวมของเส้นโลหิตฝอยของมันแล้ว มันของหมูก็จะเข้าไปหลอมตัวอยู่ในและรอบกระเพาะของเรา ผลิตภัณฑ์ "อโครเอลิน" อันเป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดโรคกระเพาะโดยตรง...

เหตุนี้เองเปอร์เซ็นต์การเป็นโรคกระเพาะในหมู่มุสลิมจึงต่ำ.....จำนวนผู้เป็นโรคผิวหนังในหมู่มุสลิมจึงน้อยจะพอมืออยู่บ้างก็จากการติดต่อมาจากผู้ที่สมาคมใกล้ชิดกันหรือไม่ก็กรรมพันธ์เท่านั้น แต่ก็เห็นจะน้อยรายเต็มที

บทบาทที่ 6 คุณค่าทางอาหาร

ขึ้นชื่อว่า "อาหาร" แล้ว ไม่เพียงแต่จะให้ความเอร็ดอร่อยในรสชาติจากการสัมผัสทางลิ้น ความอิมเอมทางกระเพาะ ตลอดจนการทดแทน-ชดเชยเลือดเนื้อส่วนที่เป็นพลังงานออกไปเท่านั้น แต่อาหารที่ดีย่อมต้องมีคุณค่าในการเสริมร่างกายให้เจริญเติบโต-ไม่เป็นพิษ-เป็นภัยต่ออวัยวะทุกส่วน ไม่ว่าจะระบบใดแม้แต่ในด้านอารมณ์และจิตใจอีกด้วย ยังไม่เท่านั้น-ยังต้องเป็นอาหารที่ย่อยง่าย ประการสำคัญที่สุดก็คือ ต้องเป็นอาหารที่ได้มาด้วยความบริสุทธิ์-ยุติธรรม อันหมายถึงสิ่งที่ได้มาด้วยน้ำพัก-น้ำแรงของเราเองหรือไม่ก็ซื้อหามาอย่างถูกทำนองคลองธรรม หรืออาจจะรับมอมมาจากผู้อื่นที่เขาเต็มใจให้เรา

ในระบอบหรือศาสนาอิสลาม ได้มีบัญญัติในคัมภีร์อัลกุรอานสอนเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้โดยเฉพาะ ดังปรากฏจากบทที่ 2 (สุเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์) โองการที่ 168 และ 172 ว่า ...

2 : 168 “มนุษย์เอ๋ย จงบริโภคน้ำซึ่งได้อุ่นมดี (จากบัญชาแห่งอัลลอฮฺ) ที่ดี (คือได้มา โดยถูกต้อง-ชอบธรรม และมีคุณประโยชน์ต่อสุขภาพร่างกาย) อันได้จาก หน้าแผ่นดิน และจงอย่าปฏิบัติตามรอยเท้าของมารร้าย (ชัยฏอน : ซาตาน) แท้จริงมันเป็นศัตรูโดยเปิดเผยของเจ้า”

2 : 172 “ปวงศรัทธาชนเอ๋ย จงบริโภคน้ำซึ่งดีทั้งหลายที่เรา (อัลลอฮฺ : พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า) ได้ประทานเป็นเครื่องยังชีพแก่เจ้า (ซึ่งจะไม่ใช่เป็นภัยต่อสุขภาพร่างกายและจิตใจ) และขอขอบคุณต่ออัลลอฮฺ หากว่าพระองค์เท่านั้น เป็นที่เจ้าเคารพภักดี”

จะเห็นได้จากนัยของ 2 บัญญัตินี้ว่า คุณค่าทางอาหารในทัศนะของอิสลามนั้นต้องเป็นอาหารที่ดี เริ่มความดีของอาหารนั้นที่การอนุมัติของพระผู้อภิบาล เมื่อเป็นเช่นนี้ย่อมเป็นของแน่ว ในกรณีที่อาหารนั้นเป็นสิ่งโอชะรส-ราคาแพง-คุณภาพสูงส่งสักปานใด วิเศษสักแค่ไหน หากไม่เป็นที่อนุมัติจากพระองค์ ย่อมเป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับมุสลิม เช่นอาหารที่ได้มาในทางทุจริตเป็นต้น เพราะประการต่อมาของโองการที่หยิบยกอัญเชิญมานี้มุ่งในประเด็นที่อยู่ในความหมายของอาหารดี อันหมายถึงดีในทุกสถานภาพ รวมทั้งสะอาดปราศจากพิษภัยทั้งร่างกาย และอารมณ์-จิตใจ เมื่อปรุงแล้วก่อความปราโมทย์แก่ผู้บริโภค โดยไม่มีการตะขิด-ตะขวง แต่ประการใดในการใช้เป็นอาหารยังชีพ ผลที่ติดตามมาจากการปฏิบัติตามบัญญัตินี้ก็คือ เราจะได้อาหารที่เป็นเรื่องง่ายในระบบการย่อยและมีคุณประโยชน์ในการบำรุงอย่างแท้จริง ซึ่งเป็นเครื่องหมายบ่งชี้ประการหนึ่งว่า เราเคารพภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเพียงพระองค์เดียวอย่างแท้จริง แต่หากเราไม่นำพาในพระบัญชาของพระองค์ ก็เท่ากับเราได้ดำเนินตามรอยของมารร้าย ซึ่งเป็นผู้ทรยศต่อพระองค์ และตั้งตนเป็นศัตรูอย่างเปิดเผยของเรา อะไรจะเกิดขึ้น-ถ้าไม่ใช่การเป็นใจกับศัตรู เราก็ต้องตกอยู่ในฐานะผู้ทรยศเช่นเดียวกับมันด้วย

ในเรื่องนี้ พระองค์ได้ทรงตรัสไว้ในบทที่ 5 (สูเราะฮฺ อัล - มาอิเตฮฺ) โองการที่ 88 อีกว่า

5 : 88 “และจงบริโภคน้ำซึ่งอัลลอฮฺได้ทรงประทานเครื่องยังชีพแก่เจ้าซึ่งเป็นสิ่ง อุ่นมดีและดีและสำรวมตนต่ออัลลอฮฺพระผู้ที่เจ้ามีศรัทธา”

ยังไม่เท่านั้น เราได้พบในบทที่ 23 (สูเราะฮฺ อัล มูมิnun) โองการที่ 51 อีก เป็นการกำชับให้สังวรว่า พระองค์ทรงรู้ทุกสิ่งประการที่เราประพฤติ

23 : 51 “ร่อซูล (ผู้สื่อ) ทั้งปวงเอ๋ย จงบริโภคน้ำซึ่งดี (ทั้งหลาย-ทั้งปวง) และจง ประกอบการดี แท้จริง ฉันท (อัลลอฮฺ) ฉันทรอบรู้ยิ่งในกิจกรรมของเจ้า”

นอกจากนั้นแล้ว อาหารที่ดีตามนัยของอิสลามยังได้เน้นหนักในเรื่องวิธีการนำมาปรุงเป็นอาหารอีกด้วย หากไม่ถูกต้องตามแนวทาง ก็จะกลายเป็นอาหารต้องห้ามไปตามที่ปรากฏใน

พระดำรัสของพระผู้อภิบาลในคัมภีร์อัล-กุรอาน อันเป็นคัมภีร์สูงสุดของมนุษยชาติและเป็นคัมภีร์เพียงเล่มเดียวของอิสลาม ในบทที่ 6 (สุเราะฮ์ อัล-อันอาม) โองการ ที่ 122 ว่า ...

6 : 122 “และจงอย่าบริโภคลิขิตที่พระนามของอัลลอฮ์มิได้ถูกระบุ (กล่าว) บนมัน และแท้จริงนั้นเป็นการฝ่าฝืนอย่างแรงชัด...”

ความจริงบัญญัตินี้ขอชี้แจงว่า ในการฆ่าสัตว์เพื่อนำมาประกอบอาหารนั้น อิสลามใช้ให้มุสลิมฆ่าด้วยวิธีเชือดคอ เพื่อให้หลอกลมและเส้นโลหิตใหญ่ขาดด้วยอาวุธคือมีดที่มีความคมจัด ทั้งนี้เพื่อให้สัตว์นั้นตายโดยปราศจากการทรมาน ในขณะที่ลงมีดเชือดนี้และมุสลิมจะต้องกล่าวนามของพระผู้อภิบาลเป็นการแสดงถึงความกตัญญู-รู้คุณในการมอบหมายเครื่องยังชีพต่อเรา และเพื่อเป็นการสำเหนียกถึงความเกรียงไกรของพระองค์ในการให้และเรียกชีวิตคืนด้วย ในการนี้มีคำกล่าว 2 อย่างด้วยกัน คือ “บิสมิลลาฮฺ : ด้วยพระนามแห่งอัลลอฮ์” กับ “บิสมิลลาฮฺ อัลลอฮุอักบัร : ด้วยพระนามแห่งอัลลอฮ์ อัลลอฮุพระผู้ทรงเกรียงไกร” ให้เลือกใช้อย่างใดอย่างหนึ่งตามถนัด ผู้เชือดนั้นไม่จำกัดว่าจะต้องเป็นชายเท่านั้น เพราะได้พบหลักฐานจากบันทึกของท่านอิมาน อัล-บุคอรี ว่า แม่แต่ผู้หญิงก็เชือดได้ ขอให้เป็นผู้มุสลิมคือนับถืออิสลามก็แล้วกัน

อนึ่ง สำหรับสัตว์ที่ต้องการเชือดด้วยการระบุพระนามอันเกรียงไกรและพิศุทธิ์แห่งอัลลอฮ์นั้น ได้แก่สัตว์บกซึ่งมีเลือดอุ่น มีเปิด-ไก่-วัว-ควาย-แพะ-แกะ และนก เป็นอาทิ ส่วนสัตว์น้ำอันได้แก่จำพวกปลาส่วนใหญ่เป็นสัตว์เลือดเย็น ไม่จำเป็นต้องปฏิบัติ เช่น สัตว์บกมีขออนุมัติให้บริโภคได้ อย่างไรก็ตาม มีข้อปลีกย่อยและพิสดารเกี่ยวกับสัตว์บริโภคอีกมากซึ่งจะหารายละเอียดได้จากบทความทางวิชาการเรื่อง “สัตว์ที่ “หะลาละ”(อนุมัติ) และ “หะรอม” (ต้องห้าม) ในการบริโภคตามบัญญัติอิสลาม” โดย ฮัมซะฮฺ วิลาวรรณ¹⁵

จะเห็นได้ว่า คุณค่าทางอาหารอันหมายถึงต้องเป็นอาหารที่ดี-มีคุณประโยชน์ อันอยู่ภายใต้ความหมายอันยิ่งใหญ่ของการเป็นอาหารที่ได้รับการอนุมัติจากพระผู้อภิบาลนั้นกินใจความกว้างขวางและมุ่งประเด็นไปสู่ความสูง-ความดีงามตลอดเวลา แม้กระทั่งการกินอยู่ที่ฟุ่มเฟือย-สุรุ่ยสุร่ายก็ถูกนับเนื่องว่าเป็นสิ่งไม่ตรงกับคตินิยมของอิสลาม ดังที่อัลลอฮ์ได้ทรงตรัสไว้ในอัล-กุรอาน บทที่ 7 (สุเราะฮ์ อัล-อะอ์รอฟ) โองการที่ 31 ว่า

7 : 31 “ลูกๆ อาตัม (มนุษยชาติ) เอ๋ย จงตบแต่งการแต่งกายของเจ้าให้เรียบร้อย (คือเครื่องนุ่งห่มและร่างกายสะอาด มรรยาทดี) ทุกเวลาที่มาช (มนัสการพระผู้เป็นเจ้า) และจงกินและดื่ม และจงอย่าสุรุ่ย-สุร่าย แท้จริงพระองค์ (อัลลอฮ์) ไม่ทรงโปรดปรานผู้สุรุ่ย-สุร่าย”

¹⁵ดู : สารธรรม “เศาะดุลหุก” (เสียงแห่งความจริง) ฉบับ : ชุดอัลลอฮ์ หน้า 10-44 ของสำนักเสียงแห่งความจริง และยุวมุสลิมบ้านแม่ฟ้า, 70 ตรอกโรงพยาบาลบางคอแหลม ยานนาวา กรุงเทพฯ 12.

ที่นี้เรามาพิจารณากันดูว่า “หมู” หรือ “สุกร” ที่ชาวไทยรู้จักกันดีนั้น ว่ามีคุณค่าทางอาหารมากมายสักเพียงใด

1. คุณประโยชน์ในทางเสริมสร้าง

ขอให้พิจารณากันถึงแง่ที่ด้วยใจเป็นธรรมและมีสติ เพราะปกติวิสัยของมนุษย์โดยทั่วไปนั้น มักเลือกสรรสิ่งซึ่งดีกว่า-เหนือกว่า-สวยกว่า ก่อนอื่นธรรมชาติเช่นนี้ ถ้าไม่เลยเถิดหรือเกินควรก็ไม่เรียกว่าเห็นแก่ตัวหรือรู้มาก หากแต่เป็นวิสัยของคนฉลาดซึ่งรู้จักเลือก-หรือรู้จักคุณค่าของสรรพสิ่งเท่านั้น ส่วนประกอบอันมีประโยชน์ต่อการบำรุงร่างกายของอาหารเนื้อที่เราใช้เป็นอาหารประจำวันนั้น ได้บอกอะไรแก่เราบ้าง และเนื้อหมูมีคุณค่าอยู่ในอันดับใดเมื่อนำมาเทียบกับเนื้ออื่นๆ ในขนาดเดียวกัน

รายการเนื้อ	เปอร์เซ็นต์โปรตีน ¹⁶
1. ไก่อ่อน	20.0
2. ควาย (กระบือ)	19.6
3. วัว (โค)	19.6
4. ไก่แก่	18.0
5. ปลาช่อน	18.0
6. ปลาหมึก	16.4
7. ไก่กลาง	16.0
8. หมูเนื้อแดง	14.0
9. หมูติดมัน	11.0

ในเมื่อเนื้อหมูมีเปอร์เซ็นต์โปรตีนซึ่งมีคุณค่าทางอาหารต่ำสุด แต่มีเชื้อโรคร้ายมากที่สุด เหมือนจะเป็นสิ่งชดเชยเช่นนี้ ก็ยอมไม่เป็นการฉลาดอะไรเลยที่ไขว่คว้าหามันมาบริโภค ในขณะที่เนื้อสัตว์ชนิดอื่นที่มากด้วยคุณประโยชน์สูงกว่า-เหนือกว่า-ดีกว่า และแม้ที่สุดซื้อหาได้ง่ายกว่า ในสนนราคาที่ดีกว่า มีสนองความต้องการอยู่แล้ว ประการสำคัญที่สุดก็คือความอึดที่ต้องรองรับอันตรายจากโรคร้ายทุกขณะจิต ในการบริโภคหมูนั้นไม่คุ้มค่ากับการที่จะเสี่ยงแม่แต่่น้อย

นอกจากโปรตีนแล้ว หมูก็ไม่มีส่วนประกอบที่มีประโยชน์เหนือกว่าเนื้อสัตว์ชนิดอื่นเลยยกเว้น “ไขมัน” ซึ่งมนุษย์ก็ไม่ต้องการกรดไขมันที่อึดตัวจากประเภทเนื้อสัตว์มากมายจนเกินความต้องการ เพราะความต้องการของร่างกายด้านไขมันนั้น ต้องการกรดไขมันประเภท

¹⁶คำว่า “เปอร์เซ็นต์โปรตีน” หมายถึงจำนวนร้อยละของโปรตีนที่มีในเนื้อชิ้นนั้นๆ

ไม่อิ่มตัวจากที่อื่นมากกว่า เช่น ในน้ำมันพืชโดยทั่วไป เป็นต้น ขณะเดียวกันหมูก็มีไขมันซึ่งผลิตกรดไขมันประเภทอิ่มตัวให้เราอย่างล้นเหลือ ดังนั้น เมื่อเราบริโภคหมูมากหรือบ่อยครั้งเท่าใด ร่างกายก็จะสะสมไขมันที่สร้างกรดไขมันชนิดอิ่มตัวมากขึ้นเป็นเงาตามตัว ซึ่งถ้าปริมาณของกรดไขมันชนิดไม่อิ่มตัวมีไม่เพียงพอแล้วจะเป็นสาเหตุให้เกิดโรคหลอดเลือดหัวใจตีบ และโรคระบบการทำงานของหัวใจได้

คุณค่าทางอาหารด้านนี้ของหมูจึงนับได้ว่ายังไม่ดีพอ

2. คุณค่าในทางปราศจากพิษภัย

ในด้านนี้ก็เห็นจะไม่ต้องกล่าวอะไรมากมายนัก เพราะได้กล่าวมาแล้วว่าหมูเป็นศูนย์รวมของสรรพโรคอย่างเอนกอนันต์ทีเดียว ไยอันละเอียดกว่าเนื้อสัตว์อื่นๆ ของเนื้อหมูสามารถชอนพยาธิตัวจิ๋วชนิดมีเกราะหุ้มได้อย่างดีที่สุด และเป็นเนื้อที่ทำให้ระบบการย่อยยุ่งยากที่สุดเหมือนกัน เพราะการย่อยยากของมันนั่นเอง ดังนั้น นายแพทย์จึงไม่ยอมให้คนเจ็บที่มีอาการมาก บริโภคอาหารที่มีส่วนปรุงด้วยเนื้อหมู

อาจสรุปได้ว่า ในด้านคุณค่าทางอาหารของหมูนั้น นอกจากจะไม่ดีพอแล้วยังไม่ปลอดภัยอีกด้วย เหตุนี้กระมังเราจึงได้พบจากบันทึกปาฐกถาของ มนัส ศุภกุล¹⁷ ตอนหนึ่ง มีความว่า ...

“ครั้งมาพิจารณาถึงเนื้อหมู ศาสนิกชนอื่นๆ เขารับประทานกันทั้งนั้น มากบ้าง-น้อยบ้าง สุดแต่ความเจริญของประเทศ ในประเทศที่เจริญมากๆ เขามีการเลี้ยงวัวนมกัน หมูเป็นสิ่งที่เขารับประทานกันน้อยที่สุด นอกจากแฮมธรรมดาเท่านั้น แต่ในอาหารหนักประจำวันเขาจะไม่ใช้เนื้อหมูเลย ข้าพเจ้าเคยอยู่กับคนอังกฤษหลายปี และไม่เคยปรากฏว่าให้มีแม่ครัวสั่งซื้อหมูเลย ซื้อแต่เนื้อวัว-เนื้อแพะและเนื้อแกะ หมูเขารับประทานตอนเย็น 4 โมง เป็นขึ้นกับแฮมชนิดเดียวเท่านั้น แสดงให้เห็นว่าเขารู้แล้วว่าเนื้อหมูนี้ไม่ดีแต่กิน มันเป็นพวกสมูทแฮมอย่างที่เก็บได้เท่านั้น ผู้ที่รู้จักเลือกของดีกินเสียก่อน เรียกได้ว่า เป็นคนฉลาด เพราะเราก็ตึกษาได้เลยว่า ของอะไรดี-อะไรไม่ดี”

บทบาทที่ 7

อาหารต้องห้ามสำหรับมุสลิม

ได้ทราบมาแล้วว่า ประชาชาติที่ถูกห้ามบริโภคหมูนั้น ไม่เพียงแต่มุสลิมเท่านั้นแม้แต่ชาวอิสราเอล (ยิว), ชาวคริสต์ และอื่นๆ ก็ถูกห้ามเช่นกัน สำหรับมุสลิมนั้น หมูหรือสุกรเป็น

¹⁷(จากหน้า 120) ดู : เรื่อง “ความกลมกลืนของศาสนาอิสลามกับกฎธรรมชาติ” ในบันทึกปาฐกถาอันดับ 6/1379 วันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2503 ของมีสญัตอัล-อติกี หน้า 20-21

เพียงหนึ่งในอีกหลายๆ ประการที่จัดอยู่ในประเภท “อาหารต้องห้าม” จึงขอเรียนให้ทราบไว้ ณ ที่นี้เลยว่าไม่เพียงแต่หมูเท่านั้นที่มุสลิมถูกห้ามบริโภค หากแต่มีอย่างอื่นอีก ดังที่ปรากฏแจ้งชัดในโองการจากคัมภีร์อัล-กุรอาน

แต่ก่อนที่จะก้าวไปถึงประเด็นสำคัญของบทนี้ ขอชี้แจงให้ทราบเพื่อความเข้าใจอันดีอีกครั้งหนึ่งเกี่ยวกับคำว่า “อิสลาม” - “มุสลิม” และศัพท์อุร็บบางคำเพื่อเป็นการปูพื้น และพื้นความจำ หลังจากได้พูดเคล่าๆ มาบ้างแล้ว

1. อิสลาม :

คำว่า “อิสลาม” เป็นนามของหลักศรัทธาที่เรียกกันว่าศาสนา ซึ่งพระผู้อภิบาลแห่งสากลจักรวาล (อัลลอฮฺ ซุบหฺ) ทรงประทานให้เป็นระบอบในการดำเนินชีวิตของมนุษยชาติ โดยผ่านทางบรรดาศาสดา (นบี และหรือ ร่อซูล) ต่างๆ ตั้งแต่ศาสดาอาดัมอะลัยฮ์ (อฺลัยฮิส-สลาม : ขอความสันติจงมีแด่ท่าน) จนกระทั่งถึงท่านศาสดาท่านสุดท้ายคือศาสดา (นบี) มุฮัมมัด ศ็อลยฺ คำว่า “อิสลาม” นี้ หมายถึง สันติ, การยอมมอบตนโดยน้อมนบอย่างสิ้นเชิง-ยังพระประสงค์แห่งอัลลอฮฺ และเนื่องด้วยอิสลามมิได้มีแต่เฉพาะคำสอนและจริยธรรมอันดีงามเพียงแค่นั้น เท่านั้น หากแต่มีศาสตร์ทุกแขนง และทุกสิ่งประการซึ่งในการดำเนินชีวิตอย่างครบถ้วนทุกแง่-ทุกมุม ดังนั้น อิสลามจึงน่าจะเป็น “ระบอบ” มากกว่า “ศาสนา”

2. มุสลิม :

มนุษย์ที่ยอมรับเอาอิสลามเป็นระบอบในการดำเนินชีวิตได้ชื่อว่า “มุสลิม” ไม่จำกัดเชื้อชาติ-ผิวพรรณ-ภาษา-วรรณะ-เผ่าก๊ก หรือศักดิ์ตระกูล คำว่า “มุสลิม” แปลว่า ผู้รักสันติ, ผู้ใฝ่สันติในวิถีของพระผู้อภิบาลเพื่อมนุษยชาติ, ผู้ยอมตนโดยนอบน้อมอย่างสิ้นเชิงยังพระประสงค์แห่งอัลลอฮฺ

3. อัล-กุรอาน :

นามของพระคัมภีร์ฉบับสุดท้ายที่สมบูรณ์ของอัลลอฮฺ ซุบหฺ ซึ่งประทานเพื่อเป็นธรรมนูญในการดำเนินชีวิตโดยผ่านทางท่านนบี (ศาสดา) มุฮัมมัด ศ็อลยฺ คือ “อัล-กุรอาน” ซึ่งถูกประทานและบันทึกเป็นภาษาอุร็บบ (อาหรับ) แบ่งออกเป็น 30 ภาค (ญุซอ) ทั้ง 30 ภาค แบ่งออกเป็นบทได้ 114 บท (สุเราะฮฺ) ชนต่างศาสนามักเรียกผิดๆ ว่า “โกหฺราน”

อัล-กุรอาน (Al-Qur'an) เป็นคัมภีร์เพียงเล่มเดียวที่พิศุทธิ์ เพราะถูกบันทึกด้วยภาษาอุร็บบตามที่ท่านผู้เทศนาฯ ไว้, ถูกบันทึกทันทีที่เทศนา นั่นคือขณะที่ผู้เทศนายังดำรงชีวิตอยู่ และเป็นผู้ตรวจทานความถูกต้องของการบันทึกด้วยตัวของท่านเอง, ไม่มีการสังคายนา-การชำระสะสาง หรือฉบับเดิม-ฉบับใหม่, ยิ่งกว่านั้น อัล-กุรอานยังมีต้นฉบับเดิมไว้ให้พิสูจน์-

ทดสอบพร้อมทั้งมีมุสลิมทุกยุค-ทุกสมัยเป็นจำนวนมากที่สามารถท่องจำได้อย่างขึ้นใจ
ในโองการ ทั้ง 6,600 กว่าโองการเป็นอย่างดี, การพิมพ์แต่ละครั้งจะไม่มีการโยกย้าย-
เปลี่ยนแปลง-ตัดทอน-ต่อเติม หรือปรับปรุง-แก้ไขเลย แม้แต่เพียงอักขระ-พยัญชนะหรือ
สระเดียว หากจะมีการแปลเป็นภาษาใด มักจะยกเอาบทภาษาอารบไปลงกำกับไว้ด้วยเสมอ
หรือไม่ก็ต้องกำกับตัวเลข บอกบท-บอกโองการไว้ว่าแปลมาจากโองการใดของบทใด เช่น
“2 : 172” หมายเลข หน้าเครื่องหมายจุดซ้อน หมายถึงบทที่ 2 คือสุเราะฮฺ (บท) อัล-บะเกาะ
เราะฮฺ ส่วนหมายเลขหลังจุดซ้อนคือ 172 หมายถึงโองการหรือบัญญัติ ดังนั้น 2 : 172
จึงหมายถึงบทที่ 2 โองการที่ 172 เช่นนี้เป็นต้น

จากความเข้าใจที่ได้จากศัพท์อูรรับทั้ง 3 ศัพท์ คงจะทำให้เกิดความกระจ่างชัดขึ้น
ได้บ้างไม่มากนักน้อย ในแง่ของความศรัทธาของมุสลิม เมื่อมาผนวกกับคำปฏิญาณที่แสดง
ออกถึงความเป็นมุสลิมด้วย ทำให้ศรัทธา (อีมาน) ของมุสลิมมั่นคง-เหนียวแน่นยิ่งกว่าภูผา
ขนาดใหญ่ที่จำหลักมันอยู่กับผืนดินเป็นไหนๆ และเมื่อเข้าใจดีเช่นนี้แล้ว เราก็มาดูกันว่าในเรื่อง
“อาหาร ต้องห้าม” นั้น พระผู้อภิบาลได้ตรัสไว้ในคัมภีร์อัล-กุรอานโองการใดและอย่างไรบ้าง

โองการแรกอยู่ในบทที่ 2 (สุเราะฮฺ อัล-บะเกาะเราะฮฺ) โองการที่ 172 กับ 173
ปรากฏใจความว่า...

2 : 172-173 “บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย จงบริโภคน้ำจากสิ่งที่ดีทั้งหลายที่เรา (อัลลอฮฺ) ได้ประทาน
เครื่องยังชีพแก่เจ้า (อย่าบริโภคน้ำจากอาหารที่ให้โทษแก่ร่างกาย) และจงขอบ
พระคุณต่ออัลลอฮฺ (ด้วยการทำดีทั้งกาย-วาจาและใจ) พระองค์เท่านั้น
ที่เจ้าเคารพภักดี ; พระองค์ได้ทรงห้ามเจ้าเพียงแต่ (สัตว์ที่ตายเอง, และเลือด
(ที่คั่งหรือไหลออกมา), และเนื้อสุกร, และ (สัตว์) ที่ถูกเปล่งนามอื่น (จาก
พระนามของ) อัลลอฮฺ เหนือมัน (เวลาเชือด)...”

ปรากฏจากบทที่ 5 (สุเราะฮฺ อัล-มาอิดะฮฺ) โองการที่ 3 ว่า ...

5 : 3 ถูกห้ามแก่เจ้า (มิให้นำมาเป็นอาหารบริโภคน้ำ คือ (สัตว์) ที่ตายเอง (ยกเว้น
สัตว์น้ำ) และเลือด, และเนื้อสุกร, และที่ถูกเปล่งนามอื่นจาก (พระนามของ)
อัลลอฮฺ บนมัน (ขณะเชือด), และที่ถูกรัดคอตาย, และที่ถูกตี (หรือขว้าง)
จนตาย, และที่ตก (จากที่สูง) มาตาย, และที่ถูกขวิดตาย, และที่ถูกสัตว์ป่า
(หรือสัตว์ล่าเนื้อ) กิน เว้นแต่ที่เจ้าเชือดมัน, และที่ถูกพลิบแทนหิน
(แทนบูชาเจวิด), และที่เจ้าเสียดตายโดย (ดิง) คิ้ว (หรือลูกศร) เหล่านั้น
เป็นการฝ่าฝืน...”

อีกโองการหนึ่งจากบทที่ 6 (สุเราะฮฺ อัล-อันอาม) โองการที่ 146

6 : 146 “จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) : ฉันไม่ได้พบสิ่งใดที่ถูวะฮีย์ (บัญชา) แก่ฉันเป็นที่ห้ามแก่ผู้บริโภคมัน เว้นแต่ที่ตายเอง, หรือเลือดที่ไหลออกมา, หรือเนื้อของสุกร- เพราะแท้จริง มันเป็นความโสมม-หรือการฝ่าฝืนที่จะเปล่งนามอื่น-อื่นจากอัลลอฮ์ (เช่นในการเชือดหรือฆ่าสัตว์เพื่อบูชาหรือถวายเจี๊วด)...”

โองการสุดท้าย ทรงตรัสไว้ในบทที่ 16 (สุเราะฮ์ อัล-นะหฺลุ) โองการ 115 ว่า...

16 : 115 “แท้จริง พระองค์เพียงแต่ทรงห้ามเจ้า (มิให้บริโภค) สัตว์ที่ตายเอง, และเลือดของสัตว์, และเนื้อของสุกร, และที่ถูกเปล่งนามอื่นจาก (พระนามของอัลลอฮ์) (เวลาเชือด...)”

เนื้อหา-สาระที่เราได้พบจากโองการที่ห้ามบริโภค “อาหารต้องห้าม” ทั้ง 5 โองการที่ได้บัญญัติมานี้ ทำให้เราได้ทราบว่ามีอยู่หลายชนิดด้วยกัน แปลกอยู่ที่ว่า ในชนิดอื่น ๆ นั้น ตรัสไว้เพียงกลางๆ ให้มนุษย์เข้าใจเอาเอง มิได้เจาะจง ส่วน “สุกร” หรือ “หมู” ได้ทรงกำหนดระบุชื่อออกมาอย่างชัดเจนเลยทีเดียว จึงเป็นสิ่งที่น่าคิดว่า หมูมีความเลวร้ายอะไรมานัก เพราะขณะที่ประทานโองการเหล่านี้ลงมา วิชาการทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ก็ยังไม่เจริญถึงกับจะพิสูจน์โรคภัย ต่างๆ ดังที่นำมากล่าวแล้วได้

ขอให้เราได้พิจารณาถึงอาหารต้องห้ามต่างๆ นอกจาก “หมู” ตามที่ได้ปรากฏอยู่ในโองการนั้นๆ ก่อนว่ามีอะไรบ้าง ดังจะขอแยกแยะเพื่อชี้แจงเป็นอย่างไรๆ ไปดังนี้

1. สัตว์ที่ตายเอง : ในเรื่องนี้ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร เพราะสัตว์ที่ตายเองนั้นถ้ามันไม่มีโรคภัยไข้เจ็บขนาดหนักแล้วมันจะตายเพราะเหตุใด อยู่ดี ๆ มันจะตายไม่ได้แน่ ดังนั้นเมื่อเราบริโภคเนื้อของมันเข้าไปก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงที่จะไม่บริโภคเชื้อโรคที่เป็นผลให้มันต้องตายนั้นเข้าไปด้วยได้ หรือหากมันตายเพราะถูกสัตว์พิษกัดเอา โดยเราไม่รู้เพราะหาบาดแผลไม่พบ เราก็ต้องกลืนเอาพิษร้ายนั้นด้วย ซึ่งย่อมไม่ปลอดภัยเอาเสียเลย และหากจะพินิจกันในแง่ของชากศพ การเสพเอาชากศพย่อมเป็นเรื่องที่น่าตะขิดตะขวงใจอยู่มาก ขัดต่อสามัญสำนึกอันเป็นสัญชาติญาณของมนุษย์ ย่อมมีผลกระทบกระเทือนถึงจิตใจอีกโสดหนึ่งด้วย

2. เลือด : มีความจริงประการหนึ่งที่ไม่อาจปฏิเสธเสียได้ เพราะเป็นที่ทราบกันเป็นอย่างดีในวงการแพทย์ นั่นคือ เลือดเป็นที่อาศัยและเป็นอาหารของเชื้อโรคเมื่อเราไปตรวจโรคสิ่งหนึ่งที่นายแพทย์ปฏิบัติคือเจาะหรือดูดเลือดจากเส้นโลหิตของเราออกมาตรวจวิเคราะห์หาสมุฏฐานของโรค นี่เป็นสิ่งยืนยันคำกล่าวข้างต้นได้เป็นอย่างดีเมื่อเรามักงายบริโภคไม่เลือกแม้แต่เลือดของสัตว์ เป็นของแน่ที่เราต้องสวาปามเอาเชื้อโรคต่างๆ ที่มีอยู่ในสัตว์นั้นเข้าไปด้วยเมื่อเชื่อนั้นมีปริมาณมากเกินกว่าภูมิต้านทานของร่างกายเราจะรับมือได้ เราก็ต้องถูกโรคเหล่านั้นเล่นงานอย่างแน่นอน การนำมาต้มก่อนบริโภคเป็นเรื่องไม่น่าวางใจว่าเชื้อโรคจะตายหมด

เพราะบางชนิดก็ทนความร้อนได้สูงดังเช่นโรคของหมูที่ได้กล่าวมาแล้ว การไม่กินเลือดจึงเป็นเรื่องเพื่อสุขภาพร่างกายและจิตใจของมนุษย์โดยแท้ และยิ่งกว่านั้น ยังจะไม่เป็นการทารุณแก่สัตว์อีกโสดหนึ่งด้วย เพราะหากให้มีการกินเลือดกันได้ ไม่ช้าคงมีการเลี้ยงสัตว์เพื่อกรีด-เจาะเอาเลือดออกมาปรุงเป็นอาหารทั้งๆ ที่สัตว์ยังมีชีวิตอยู่ อย่างที่ชาวอริบป่าเถื่อนยุคก่อนการประกาศอิสลามได้ประพฤติกมาแล้ว เป็นเรื่องของการทารุณ-ทรมานที่แสนอำมหิต

3. สัตว์ที่ถูกฆ่าโดยเปล่งนามอื่น-อื่นจากอัลลอฮ์ : แม้ว่าจะเป็นเหตุผลในแง่ของการศรัทธาของมุสลิมตามคำปฏิญาณ แต่ก็มีผลพลอยได้ในด้านช่วยให้พ้นจากการกินอยู่แบบล่าสอน-ไร้ขอบเขตด้วย เพราะการหั่นระแนงว่า สิ่งนี้อาจจะปรุงจากสัตว์บริโภคต้องห้ามก็ดี หรือจากสัตว์บริโภคอนุมัติที่อาจถูกฆ่าตายโดยผู้ที่มีไชมุสลิม (ซึ่งแน่นอนว่า เขาย่อมไม่มีเวลาจะนึกกล่าวนามอื่นใด ถึงกล่าวก็คงไม่ใช่พระนามของอัลลอฮ์ หรือถึงจะเสแสร้งกล่าวพระนามของพระองค์ ก็ย่อมไม่มีผล เพราะเขามีได้ศรัทธาต่อพระองค์อย่างจริงใจ-จริงจัง นั่นเอง) ก็ดี ย่อมเป็นการปกป้องมิให้มุสลิมถูกหลอกให้รับประทานลูกชิ้นหรือเครื่องปรุงจากเนื้อสัตว์ประหลาดที่น่ารังเกียจ อย่างที่ชาวศรัทธาอื่นถูกมาแล้วบ่อยๆ ได้เป็นอย่างดี

4. สัตว์ที่ถูกรัดคอตาย : สัตว์ที่ตายเช่นนี้อาจเป็นด้วยถูกบ่วงบาศก์-สายคันแร้วหรือไม้บีบ-รัดหรือทับตาย เลือดของมันจะคงคั่งและแข็งอยู่ในร่างกายมันอย่างครบถ้วน โดยเฉพาะก่อนขาดใจ ลมหายใจที่อัดแน่นตามหลอดลมของมันจะเปล่งดันโลหิตหรือเลือดทำให้เส้นโลหิตฝอยปริแตก เลือดจะแล่นซึมซาบไปทั่วร่างกาย เมื่อสิ้นใจ-เลือดก็จะแข็งตัวอยู่ทุกชุมชน เชื้อโรคในเลือดก็จะแพร่ขยายไปตามเลือด ทำให้เนื้อเป็นพิษได้

5. สัตว์ที่ถูกตีตาย : การตายในลักษณะนี้ โลหิตในเรือนร่างเกือบจะคล้ายชนิดที่ถูกบีบรัดคอตาย แม้ว่าบางรายจะเสียโลหิตบ้างก็เพียงเล็กน้อย เลือดส่วนใหญ่ยังคงแห้งขูดอยู่ในร่างนั่นเอง ช้ำรอยแตก-รอยช้ำจากการถูกตีจะมีโลหิตออกมาก้าง ทำให้เป็นพิษได้เร็วกว่าหรือไม่ เชื่อโรคภายนอกจะผสมโรงเข้าทางบาดแผลอีกด้วย ในข้อนี้เช่นเดียวกับข้อที่ 4 เพื่อกระตุ้นให้มนุษย์มีความตื่นตัวเพื่อดูแลสัตว์เลี้ยง และเป็นการระงับอารมณ์หากเกิดโทสะถึงขนาดจะทำร้ายสัตว์ของตน เมื่อการตายในลักษณะทั้ง 2 นี้ถูกห้ามบริโภคเนื้อของมัน ทำให้เราเกิดเสียดายและยังคิด เพิ่มความระมัดระวังหรือระงับใจเมื่อไม่โหดอีกโสดหนึ่งด้วย

6. สัตว์ที่ตกลงมาตาย : เข้าสภาพเดียวกับสัตว์ที่ถูกตีตาย แต่ช้ำและรุนแรงมากกว่า แถมอีกประเด็นหนึ่งที่นาสงสัยว่า มันอาจจะตกลงมาเพราะโรคภัยหรือถูกพิษร้ายอะไรสักอย่างหนึ่งก็เป็นได้ ทางที่ปลอดภัยก็คือไม่บริโภคเนื้อมันนั่นเอง

7. สัตว์ที่ถูกขวิดตาย : การตายด้วยสภาพนี้ รอยช้ำ-บาดแผลและอาการโลหิตคั่งอยู่ในร่าง ย่อมเป็นไปในทำนองเดียวกัน จะมีพิเศษอยู่บ้างก็คืออาจมีโรคภายนอกแทรกซ้อนตามรอยเขา-รอยงา-รอยเขี้ยว หรือรอยหน่อที่ขวิดชนนั้นได้ ไม่บังควรเสี่ยงบริโภค

๘. สัตว์ที่ถูกสัตว์ป่ากินตาย : เศษขององคภาพของสัตว์ที่ถูกสัตว์ป่าหรือสัตว์กินเนื้อทำร้ายจนตาย แล้วกินไม่หมดนั้น จะมีเลือดคั่งอยู่ในเนื้อส่วนที่เหลือมีปริมาณมากเกินเขตปลอดภัย และเป็นเลือดร้ายที่ไม่เป็นผลดีต่อสุขภาพหรือชีวิตมนุษย์เลยแม้แต่น้อย นอกจากนั้น เชื้อโรคจากภายนอกและจากเชื้อ-เล็ดลอดจันตัวของสัตว์ที่ทำหน้าที่ฆาตกรเอง แม้กระทั่ง พิษจากเชื้อของฆาตกร อาจเป็นพิษ-เป็นภัยแก่ผู้บริโภคได้โดยเปอร์เซ็นต์สูง แต่ถ้าวรามาทันก่อนที่มันจะสิ้นใจ ซึ่งเป็นของเน่าแล้วเลือดในกายของมันยังไม่ขอดแห้ง เมื่อเราเชือดเส้นโลหิตใหญ่ที่คอมันขาด เลือดพิษของมันก็จะหลั่งไหลออกมาเป็นส่วนใหญ่ หากเป็นสภาพนี้ เกทภัยก็จะลดน้อยลงไปจนภูมิต้านทานโรคในร่างกายของเราต่อต้านได้ อิสลามก็อนุมัติให้ทำการบริโภคได้

๙. สัตว์ที่เชือดบนแท่นบวงสรวง : ในรายของสัตว์ที่ถูกนำมาฆาตบนแท่นบวงสรวงเพื่อบูชาเจวิด (รูปเคารพ) หรือเพื่อเสี่ยงทายโดยปั้นลูกศรก็ตี-โดยการชักดิวก็ตีนั้น เป็นปัญหาด้านจิตใจและการศรัทธา หาได้เกี่ยวกับเหตุผลทางแพทย์ หรือพิษภัยแต่ประการใดไม่ หากจะลองใช้การไตร่ตรองแล้วจะเห็นได้ชัดว่าเป็นเรื่องของการพราภัยคติและศักดิ์ศรีของการเป็นมนุษย์อย่างน่าละอายยิ่ง คิดดูเถิด หากการเชือดหรือฆ่าสัตว์นั้นเพื่อการสักการบูชาเจวิด สัตว์นั้นก็ย่อมเป็นสัตว์พลีที่ถวายเจวิดอันเป็นสิทธิ์ของเจวิดตามจิตศรัทธาโดยชอบธรรม การกลับมาเอาเนื้อของมันมาบริโภคนั้น เหมือนเป็นล้อหลอกเจวิดเล่น การฆ่าโดยลักษณะเสี่ยงทายก็เช่นกัน เป็นการฟ้องถึงการเสื่อมทรามทางเกียรติภูมิและแสดงถึงพลังอันอ่อนด้อยของปัญญาและจิตใจ การปฏิบัติทั้งสองประการนี้เป็นเรื่องของคนผู้ศรัทธาสื่อสอน ขัดกับหลักศรัทธาของมุสลิมอย่างเห็นชัด มุสลิมถูกห้ามเด็ดขาด ถือเป็นความผิดอันฉกรรจ์และน่าอับอายยิ่ง

เมื่อรวมกับ “หมู” หรือ “สุกร” เข้าอีกประการหนึ่ง เราก็ได้ทราบว่าอาหารต้องห้ามของมุสลิมตามคตินิยมของอิสลามนั้นมี 10 ประการด้วยกัน แต่ถ้าจะได้พิจารณาให้ดีแล้ว มีเพียง 4 ประการเท่านั้น คือ สัตว์ที่ตายเอง-หนึ่ง, โลหิตที่คั่งหรือไหลออกมา-หนึ่ง, สุกรหรือหมู-หนึ่ง, และสัตว์ที่เชือดด้วยการอ้างนามอื่นจากอัลลอฮ์-อีกหนึ่ง ส่วนอีก 6 ประการนั้นความจริงเป็นเพียงข้อปลีกย่อยที่แยกออกจากประการแรกกับประการสุดท้ายเท่านั้นเอง^{๑๘} อนึ่ง มีอัล-หะดีษ (วจนะของศาสดา) ที่บ่งห้ามบริโภคสัตว์มีเขี้ยว, สัตว์ที่มีจงอยปากงุ้มและใช้อุ้งเท้าสำหรับจับอาหาร เพราะธรรมชาติของสัตว์เหล่านี้ชอบเสพสิ่งปฏิกูลเน่าเหม็น เช่น ขากสัตว์เน่าและมูลคูด แต่ได้มีการตีความของเนื้อความจากรายงานอัล-หะดีษ ดังกล่าวนี โดยปวงปราชญ์อิสลามแตกต่างกัน ที่มีน้ำหนักนั้นโน้มเอียงไปในทางระดับของน้ำหนักคำคือคำว่า “หะรอม” (ต้องห้าม) ของอัล-หะดีษ คือวจนะของศาสดานั้นไม่มีน้ำหนักเท่าของ

^{๑๘}ดู : “สัตว์ ‘หะลาล’ และ ‘หะรอม’ ในการบริโภคตามบัญญัติอิสลาม” โดย ฮัมซะฮ์ วัลลาวรณ ในสารธรรม “เสียงแห่งความจริง” ฉบับ : ชุดอัลลอฮ์ หน้า 40

อัล-กุรอ่าน คือของอัลลอฮ์ ดังนั้นการ “ต้องห้าม” ของท่านจึงมีค่าเพียง “มักรูฮ์” (นารังเกียจ) ในทัศนะของอัลลอฮ์เท่านั้น สัตว์ต้องห้ามเบ็ดเตล็ดดังกล่าวจึงเป็นเรื่องดุลพินิจของแต่ละบุคคลแล้วแต่อารมณ์รับของแต่ละคนจะตัดสินใจเอง¹⁹

เหล่านี้คืออาหารต้องห้ามตามหลักธรรมของอิสลามที่มุสลิมจะต้องยึดถือปฏิบัติ ตามในการงดเว้นการนำมาบริโภคในยามปกติ แต่หากตกอยู่ในภาวะคับขัน-จำเป็นในบางครั้ง บางคราวแล้วอิสลามก็มีการผ่อนปรนให้ แต่จะมีรายละเอียดอย่างไร เราจะได้รับรู้กันใหม่ต่อไป

บทบาทที่ 8 สาเหตุที่มุสลิมไม่กินหมู

ในระบบหรือศาสนาอิสลาม มีกฎที่มองเห็นชัดและจำง่าย ๆ อยู่กฎหนึ่ง เป็นกฎที่กลับกันระหว่างการบริโภคและการแสดงความภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้า กฎที่ว่านี้ก็คือ “ในเรื่องของการบริโภคหรือกินนั้น อนุมัติให้กินได้ทุกอย่าง-เว้นแต่สิ่งที่มีบัญญัติห้ามไว้ (ในอัลกุรอ่าน) ส่วนการแสดงออกทางอากัปกิริยาเพื่อภักดีต่ออัลลอฮ์ (คือทำอิบาดะฮ์) นั้น ห้ามกระทำทุกแบบ-นอกจากแบบที่ท่านศาสดา (นบี) มุฮัมมัด ศ็อลย ได้วางแบบและวิธีปฏิบัติแบบอย่างไว้”

นัยตามนियามหรือคำจำกัดความดังกล่าวนี้ ทำให้สามารถมองเห็นถึงขอบข่ายในด้าน การกินอยู่ของอิสลามว่า ได้มอบอิสระ-เสรีให้มนุษย์กว้างขวางเพียงใด ในมุมกลับอิสลาม กลับจำกัดสิทธิในทางการแสดงอิริยาบถ เพื่อแสดงความภักดี (อิบาดะฮ์) ต่อพระผู้อภิบาลอย่างสิ้นเชิง โดยให้ยึดถือ-ปฏิบัติตามแบบอย่างของท่านผู้สืบของพระองค์ คือท่านศาสดา มุฮัมมัด ศ็อลย อย่างเคร่งครัดเพียงท่านเดียวเท่านั้น นี่แหละคือธาตุแท้ของอิสลาม หากมีการจำกัดด้านอาหารการกินเกินเลยจากที่อิสลามระบุไว้ และเปิดโอกาสให้มีการแสดงกิริยาภักดี นอกเหนือไปจากแบบอย่าง (สุนนะฮ์) ของท่านศาสดา นั้นย่อมเป็นการอุตริต่อเติม (บิฎอะฮ์) ย่อมไม่ใช่เรื่องของอิสลามและไม่เป็นที่ยอมรับในสังคมมุสลิมผู้ใฝ่สัจจะ ซ้ำยังนับเป็นการหลงผิด ที่จะต้องได้รับโทษตอบแทนอีกด้วย

เท่าที่ได้รับทราบมาแล้วถึงจำนวนชนิดของ “อาหารต้องห้าม” ในการบริโภคจากบัญญัติในอัล-กุรอ่านนั้น หากจะใช่การพิจารณาที่สุขุมและลึกซึ้งลงไปอีกสักนิด ก็คงจะเกิด สะกิดใจขึ้นมาบ้างว่า ทำไม หรือเหตุใด-มุสลิมจึงได้ยึดมั่นต่อบัญญัตินั้นยิ่งกว่าชีวิต เป็นเพราะ เหตุผลทางการแพทย์ดังที่ได้รวบรวมมากล่าวไว้นั้นกระนั้น

¹⁹ดู : “สัตว์ ‘หะลาล’ และ ‘หะรออม’” โดย ฮัมซะฮ์ วิไลวรรณ หน้า 40-43

ลองมาคิดแบบคนใจง่ายว่า สาเหตุที่มุสลิมไม่บริโภคหมูก็ดี หรือไม่บริโภคสิ่งต้องห้าม
อีก 9 ชนิดนั้นก็ดี เพราะเหตุผลทางพิษภัยจากโรคร้ายที่จะได้รับจากมันตามที่วิทยาการ
ด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์ได้ค้นคว้าพบนั้น การตัดตอนเข้าใจเอาเพียงแบบนี้ก็นับว่าเข้าที่ดี
ในการวิวัฒนาการซึ่งแก่เพื่อนต่างศรัทธาเกี่ยวกับปัญหาค้างคาวรชเรื่อนี้ ก็จะเป็นไปแบบ
มีเหตุ-มีผล และมีน้ำหนักควรแก่การรับฟัง-เชื่อถือ แต่...แต่ถ้าเราเป็นประชาชาติที่รักความจริง
เป็นมุสลิมที่มั่นอยู่ในศรัทธา (อิมาน) อย่างแท้จริง ก็ไม่เป็นการบังคับอย่างยั้งที่จะแก้ปัญหา
เฉพาะหน้าด้วยวิธีการผิดๆ เช่นนั้น เพราะมันเป็นเพียงการแก้ที่กลางเหตุ-หรือปลายเหตุ
เท่านั้น นั้นย่อม เป็นการยืนยันอย่างชัดเจนว่า สาเหตุที่มุสลิมไม่กินหมูและอาหารต้องห้าม
ชนิดอื่นๆ นั้น ไม่ใช่ ด้วยเหตุผลอันมากเกินไปที่จะเชื่อถือดังกล่าวเสียด้วยซ้ำไป แต่สาเหตุ
แท้ๆ นั้นสำคัญและยิ่งใหญ่ กว่ามากมายนัก...

อะไรเล่าที่จะยิ่งใหญ่และสำคัญกว่าเหตุผล ถ้าไม่ใช่ "ความศรัทธา"

ครับ บันทึกไว้-จดจำไว้และซึมซาบไว้แต่บัดนี้เลยว่า สาเหตุที่มุสลิมไม่กินหมูและ
สิ่งต้องห้ามชนิดอื่นนั้น คือ "อิมาน" หรือ "ความศรัทธา" นั่นเอง ไม่ใช่เหตุผลที่มากมาย
ทั้งหลาย-ทั้งปวงแต่ประการใดทั้งสิ้น

ขอให้พิจารณาให้ดีเกิด จากคำปฏิญาณของมุสลิมนั้นเป็นการยึดมั่นศรัทธาในพระเจ้า
เป็นเจ้าของซึ่งทรงพระนามว่า "อัลลอฮฺ" เพียงพระองค์เดียว และยึดมั่น-ศรัทธาว่า ท่านศาสดา
"มุฮัมมัด" เป็นผู้สื่อที่แท้จริง และท่านสุดท้ายของพระองค์ เมื่อเริ่มการศรัทธาอย่างถูกต้อง-
จริงจังและมั่นคงยิ่งแล้ว บัญชาของพระองค์-แบบอย่างและวณะของผู้สื่อของพระองค์ก็ย่อม
ต้องถูกมุสลิมยึดถือตามโดยคุณิและเคร่งครัด เมื่อพระองค์บัญชาห้าม-ใช้ มุสลิมจึงปฏิบัติ
ตามอย่างไม่มีทางโต้แย้ง-ต่อรอง เพราะในความศรัทธาอันยิ่งใหญ่ นั้น เชื่อมั่นว่าพระองค์
ผู้ทรงเกรียงไกร ย่อมรอบรู้ถึงคุณโทษหรือพิษภัยในสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างได้เป็นอย่างดี
อนึ่ง ในขณะที่ได้มีการประทานโองการดังกล่าวลงมานั้น วิทยาศาสตร์การแพทย์ยังไม่เจริญ
จนถึงกับพิสูจน์ ค้นคว้าโรคภัย-ไข้พยาธิดังที่หยิบยกมากล่าวอ้างนั้นได้ การค้นพบของ
วงการแพทย์ต่อสิ่งดังกล่าวเพิ่งมีขึ้นภายหลัง คือเมื่อไม่เกิน 200 ปีมานี้เอง แต่บัญชาของ
อัล-กุรอาน นั้นถูกประทานลงมาเกือบ 14 ศตวรรษ คือเกือบ 1,400 ปีเข้าไปแล้ว ถ้าเรา
เชื่อว่าการไม่กินหมูหรือสิ่งต้องห้ามอื่น เกิดจากสาเหตุทางด้านเหตุผลการแพทย์ บรรดา
สาวก (เศาะหาบะฮฺ) ของท่านศาสดาก็คงไม่มีเหตุผลที่จะเชื่อถืออย่างแน่นอน

ดังนั้น สาเหตุที่มุสลิมไม่กินหมูที่แท้จริง จึงเป็น "ความศรัทธา"... แต่เหตุผลทาง
วิทยาศาสตร์การแพทย์นั้นก็มีความสำคัญ นอกจากจะเป็นเหตุผลให้มนุษย์ยุคอวกาศที่
คลั่งไคล้ จนกระทั่งตกเป็นทาสของเหตุผล ได้จำยอมโดยไม่มีทางโต้แย้งแล้ว ยังเป็นการพิสูจน์

ให้เห็นความเกรียงไกรของพระผู้อภิบาล และความศักดิ์สิทธิ์แห่งบัญญัติของพระองค์อีกโสด
หนึ่งด้วย เพราะเท่ากับเป็นการพิสูจน์ว่า สิ่งต้องห้ามจากพระองค์นั้นเป็นพิษ-เป็นภัยใหญ่หลวง
พระองค์ทรงรอบรู้ถึงเภทภัยทั้งหลาย-ทั้งปวงนั้นเป็นอย่างดีก่อนที่มนุษย์จะได้ค้นพบมานาน
แสนนานแล้ว แม้ปัจจุบัน-มหันตภัยจากสิ่งเหล่านี้ อาจจะมีซ่อนเร้นอยู่อีกมาก พระองค์ก็ทรง
ตระหนักเป็นอย่างดี หากแต่วิชาการและเครื่องมือ เครื่องใช้ของนายแพทย์ยังไม่มี
ประสิทธิภาพดีพอที่จะค้นพบลึกซึ้งลงไปอีกเท่านั้น ในอนาคตอาจจะพบโรคพิษประหลาดๆ
อย่างอื่นมากขึ้นไปอีกหลายต่อหลายชนิด แม้ว่าจะไม่เบ็ดเสร็จ-หมดสิ้นก็ตาม

อนึ่ง การไม่บริโภคน้ำเนื้อสุกรและสิ่งต้องห้ามเหล่านั้นเป็นสัญลักษณ์ประการหนึ่ง
ที่บอกถึงศาสนภูมิของมนุษย์ ในสภาพของสังคมปัจจุบันผู้ที่ไม่กินหมุย่อมต้องถูกเพ่งเล็ง
ว่าเป็น “มุสลิม” มากกว่าประชาชาติอื่น เรื่องนี้เป็นสิ่งหนึ่งที่อาจใช้เป็นแนวทางคาดเดากันได้
แม้ว่าอาจจะไม่ถูกต้องเสมอไป แต่ก็มิเปอร์เซ็นต์ผิดพลาดไม่มากนัก ทั้งนี้เพราะการเป็นมุสลิม
นั้นไม่อาจวาดวัดเอาจากวัฒนธรรมทางการแต่งกายได้ เพราะมุสลิมมิได้ขึ้นอยู่กับการนุ่งโสร่ง-
สวมเสื้อ กุ-รง, การแต่งชุดอุรรับทะเลทราย หรือการโพกผ้าสัรบาน, การสวมหมวกกะปิเยฮู,
หมวกดำ ตลอดจนหมวกทรงตุรกีนิยม แต่สามารถรู้ได้ว่าเป็นมุสลิมด้วยการใช้วัฒนธรรม
อิสลาม อันเห็นได้จากการกินอยู่-หลับนอนต่างหาก

บทบาทที่ 9

ศรัทธาหน้าเหตุผล

บัดนี้-เราได้ทราบอย่างชัดเจนแล้วว่า “ศรัทธา” คือสาเหตุที่แท้จริงของการที่มุสลิม
ไม่บริโภคน้ำเนื้อสุกร ส่วนเหตุผลนั้นเป็นเพียงสิ่งสนับสนุน-ยืนยันการศรัทธาของมุสลิมเท่านั้น
ว่าหาใช่เป็นเรื่องของการโง่เขลา-งมงายแต่ประการใดไม่ หากแต่สิ่งที่ยุทธอิสลามห้ามมุสลิมมิให้
บริโภคนั้น ความจริงมีเหตุผลด้านพิษภัยที่น่าหวาดเกรงเสียนี้กระไร เมื่อ “ศรัทธา” เป็นสาเหตุ
หลัก และ “เหตุผล” เป็นสิ่งรองทำหน้าที่สนับสนุนเช่นนี้ การกล่าวอ้างเพื่อชี้แจงด้วยทั้ง
สองสิ่ง-ประการนี้ จึงเป็นเรื่องที่ครบถ้วน มีน้ำหนักมากควรแก่การเชื่อถือ

นอกจากนั้น การที่มนุษย์เรามีสิ่งหนึ่ง-สิ่งใดบางอย่างคอยสกัดกั้นเสรีภาพอันเกิน
ขอบเขตบางนั้น ทำให้เกิดการระมัด-ระวัง ไม่กล้าทำกินอะไรตามอำเภออารมณ์จนกลายเป็น
สำสอน ในกรณีการไม่กินหมู่นี้ ทำให้มุสลิมรู้จักเลือกสรรอาหาร เกรงไปว่าจะเผลอไปพบกับ
อาหารที่ถูกห้ามกินเข้า ทำให้ปลอดภัยได้หลายกรณี และยังเป็นการช่วยในด้านเศรษฐกิจไปใน
ตัวอีกโสดหนึ่ง เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องที่ยอมเห็นยากเย็นอะไร ถ้าเรามองกันอย่างคนมีสติและไร้อคติ

ในบทก่อนๆ ได้นำเหตุผลทางการแพทย์จากผู้ใช้หมู่มุสลิมมายืนยัน แม้ว่าจะเป็น การมากเกินพอ แต่ก็ดูจะขาดตกบกพร่องไปบ้างถ้าไม่นำทัศนคติและเหตุผลจากทางนายแพทย์ ที่เป็นมุสลิมมาเสนอบ้าง เพราะนอกจากจะเป็นเหตุผลที่น่ารับฟังแล้ว ยังเป็นน้ำหนักที่เป็นไป ตามหลักศรัทธาของอิสลามอีกด้วย

นายแพทย์มุสลิมคนแรก คือ นายแพทย์มุฮัมมัด ญะอ์ฟัร M.B.B.S, M.R.C.S, L.R.C.P, D.T.M. & H. แห่งประเทศอังกฤษ ซึ่งได้รวบรวมหลักฐานจากการค้นคว้าใน วงการแพทย์มารายงานถึงโรคภัยที่เกิดจากการบริโภคสุกรซึ่งมีด้วยกันทั้งสิ้น 14 รายการตาม รายชื่อดังต่อไปนี้คือ โรคบิด, Fosciolepsis Buski, โรคพยาธิปากขอ, โรคไส้เดือนตัวกลม, Endemic Haemoptysis, Clonorchiasta, Gigantorhynchus Gigas, Meta Strongylus Apris, Gastrodiscooides Hominis, Swine Erysipelas, วัณโรค, Variola Suilla, โรคไส้เดือนตัวแบน, Trichinella Spiralis.²⁰

ต่อไปนี้เป็นคำตอบปัญหาของ “อับลุฮาดี” ผู้รู้ท่านหนึ่งซึ่งทำหน้าที่อยู่ใน วารสาร “อัล-ญูฮาดี” ท่านผู้นี้ได้ตอบข้อข้องใจในเรื่องนี้ค่อนข้างละเอียดดังต่อไปนี้...²¹

ถาม : การที่ศาสนาอิสลามห้ามรับประทานเนื้อสุกรนั้น ศาสนามีบทบัญญัติไว้ อย่างไรบ้างขออธิบายให้ละเอียดด้วย ยังมีสัตว์ชนิดใดบ้างที่ห้ามรับประทาน เนื่องจากสัตว์เหล่านั้นมีลักษณะหรืออวัยวะพิเศษซึ่งเป็นสิ่งต้องห้ามทางศาสนา ใช่ไหมขอให้เหตุผลทั้งทางศาสนา และทางการแพทย์ด้วย.

ตอบ : ก่อนตอบ-ขอชี้แจงสักเล็กน้อยว่า มุสลิมในเมืองไทยมักเผชิญกับคำถามว่า “ทำไมมุสลิมไม่กินหมู” ทั้งนี้เพราะชาวไทยนิยมการบริโภคสุกร เมื่อเห็นมุสลิม ไม่บริโภคก็เกิดปัญหาขึ้น อันที่จริงอิสลามมิได้ห้ามกินเนื้อหมู หรือเนื้อสัตว์ อื่นใดโดยเฉพา อิสลามอนุญาตให้กินอะไรได้ทุกอย่าง กล่าวคือ อนุมัติให้กินได้ ทุกอย่างที่ไม่เกิดโทษแก่ร่างกาย ที่ไม่ทำลายสุขภาพอนามัย ทำลายปัญญาและ ความคิดแต่ห้ามกินทุกอย่างที่ทำลายสุขภาพ แม้กระทั่งข้าวปลาหรือเปิดไก่ที่ บริโภคเข้าไปจนเกินกระเพาะ เพราะการกินเกินกระเพาะนั้นให้โทษแก่ร่างกาย แทนที่จะให้คุณ ดังนั้นจุดมุ่งหมายของการห้ามเครื่องบริโภคต่างๆ ในศาสนา อิสลามก็เนื่องจากเหตุนี้ อิสลามเป็นระบอบของการดำเนินชีวิต มีบทว่าด้วยการรักษาสุขภาพอนามัยให้รักษาความสะอาดทั้งกายวาจาและใจ มีบทว่าด้วย

²⁰ดูรายละเอียดของโรคได้จากเรื่อง “ทำไมมุสลิมไม่กินหมู” โดย “บ้านครัว” ในวารสาร “อัล-หุดา” ปีที่ 2 ฉบับที่ 14 หน้า 16-20

²¹ดู : คอลัมน์ “ตอบข้อข้องใจ” ในวารสาร “อัล-ญูฮาดี” ปีที่ 8 ฉบับที่ 37 หน้า 43-53

การปกครองการสังคมเศรษฐกิจ รวมทั้งกฎหมายอาญาและแพ่งและอื่นๆ ที่เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของมนุษย์ มิได้ห้ามกินหมูที่คนส่วนใหญ่มักตั้งคำถามขึ้นเป็นเรื่องสำคัญ อิสลามได้บัญญัติห้ามและให้เหตุผลเกี่ยวกับเครื่องบริโภคจากอัล-กูรานไว้หลายตอนดังนี้

5 : 3 “ถูกห้ามแก่สุเจ้า (มิให้นำมาเป็นอาหาร) คือ (สัตว์) ที่ตายเอง (ยกเว้นสัตว์น้ำ), เลือด, สุก ร และที่ถูกเปล่งนามอื่นจาก (นามของ) อัลลอฮ์บนมัน (เวลาเชือด), ที่ถูกรัดคอตาย, ที่ถูกตี (หรือขว้าง) จนตาย, ที่ตก (จากที่สูง) มาตาย, ที่ถูกขวิดตาย และถูกสัตว์ป่า (หรือสัตว์ล่าเนื้อ) กิน เว้นแต่ที่สุเจ้าเชือดทันและที่ถูกเชือดพลิกบนแท่นหิน (บูชาเจริต), และที่สุเจ้าเสียนหายโดย (ตึง) คิ้ว เหล่านี้เป็นการฝ่าฝืน...”

6 : 146 “บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย แท้จริง-น้ำเมาและการพนัน การบูชาอัญและการเสียดัว (หรือวิธีอื่น) เป็นสิ่งโสมมจากการกระทำของชัยฏอน (ซาตาน) ดังนั้น จงหันทางมันเสีย เพื่อสุเจ้าจะได้ประสบความสำเร็จ

จากหลักฐานข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ส่วนหนึ่งจากเหตุผลที่อิสลามได้ห้ามการบริโภคสิ่งดังกล่าวนี้เพราะความโสมม คำนี้แปลจากคำ “ริจญ์สุน” ในภาษาอารบ ซึ่งเป็นภาษาของอัล-กูราน มีความหมายใช้ทั้งทางรูปธรรมและนามธรรม เป็นต้นว่า ของเน่าสกปรก ของที่เห็นแล้วน่ารังเกียจ ขยะแขยง โดยเฉพาะสุกรเป็นสัตว์ที่โดยธรรมชาติของมันชอบอยู่อาศัยในที่สกปรก และกินของปฏิกูล เช่น มูลสัตว์ ส่วนความหมายทางนามธรรมเช่นการกุพรั หมายถึงการปฏิเสธไม่ยอมรับความจริง การสับปรับ โทษทัณฑ์ และยิ่งหมายถึงบาปกรรมอีกด้วย สิ่งโสมมหรือสภาพต่างๆ ดังที่กล่าวมานี้ อัล-กูรานถือว่าการกระทำของชัยฏอนหรือซาตาน กล่าวคือการดื่มน้ำเมา เล่นการพนันหรือการบริโภคสิ่งที่ไม่ให้โทษต่อสุขภาพและพลาณามัยนั้น เป็นพฤติกรรมของชัยฏอนที่มุสลิมต้องงดทั้งสิ้น นักค้นคว้าด้านชีววิทยาทั้งสมัยโบราณและปัจจุบันลงความเห็นว่ เครื่องบริโภคยอมส่งผลทางร่างกายและชีวิตจิตใจของผู้บริโภค ซึ่งบางอย่างเสริมสร้างพลาณามัย แต่บางอย่างให้โทษและเป็นผลสืบเนื่องไปถึงนิสัยและความประพฤติของผู้บริโภคอีกด้วย

โดยสัญชาตญาณของมนุษย์แล้ว สิ่งโสมมต่างๆ นั้นยอมเป็นที่น่ารังเกียจขยะแขยงที่ไม่ควรรับและนำมาใช้ไม่ว่าจะเป็นสิ่งของหรือความประพฤติ

ทางแพทย์แผนปัจจุบันยอมรับว่า การบริโภคเนื้อสุกรเป็นผลทำให้เกิดโทษแก่ร่างกายเนื่องจากมีเชื้อโรคอย่างหนึ่งอาศัยอยู่นั้นซึ่งมีชื่อว่า TRICHINE (ตัวจิ๊ด) และอาจจะมีเชื้อโรคอย่างอื่นอีกมากมายที่วิทยาศาสตร์ยังไม่ถึงเช่นเดียวกับที่เชื้อ TRICHINE ที่เพิ่งมาค้นพบ

ได้ในยุคนี้ ซึ่งอัล-กุรอานและศาสนามุฮัมมัดได้สั่งห้ามบริโภคเนื้อชนิดนี้มาเป็นเวลา 14 ศตวรรษแล้ว ถ้าไม่เพราะอัล-กุรอานและมุฮัมมัดถูกส่งมาจากอัลลอฮ์ พระเจ้าที่แท้จริงแล้ว ลำพังมุฮัมมัด ย่อมไม่สามารถที่จะบอกได้ว่าอะไรให้คุณ และอะไรที่โทษจากเครื่องบริโภคเหล่านั้น การทำคิदान (เข้าสูหนัด คือการขลิบหนังที่หุ้มปลายอวัยวะเพศชายเพื่อความสะอาด) เป็นคุณประโยชน์ อย่างมหาศาลอีกอย่างหนึ่งที่ทางการแพทย์เพิ่งยอมรับถึงกับผู้ที่ไม่นับถือศาสนาอิสลามและศาสนายิวก็ยังถือปฏิบัติกัน มุฮัมมัดเป็นคนไม่รู้หนังสือย่อมไม่สามารถนำคำสอนที่แฝงอยู่ด้วย หลักวิทยาศาสตร์มาสอนได้ นอกจากจะเป็นพระผู้ทรงบังเกิดเอกภพเท่านั้นที่เป็นผู้สอนมุสลิม ได้ยอมเชื่อถืออิสลามเพราะผลทางวิทยาศาสตร์เพียงอย่างเดียวเท่านั้นก็ไม่ แต่เชื่อถือ-อิสลาม โดยตระหนักว่าเป็นบ่าวทาสแห่งอัลลอฮ์ต้องเชื่อฟังในคำสั่ง และรับใช้พระองค์ ทำความภักดีต่อพระองค์แม้ว่าในบางสิ่งหรือหลายสิ่งที่ยุสลิม เข้าใจต่อเหตุผลยังไม่ถึง กล่าวกันว่าเนื้อสุกรถ้าได้หุงต้มให้สุกเต็มที่แล้วจะสามารถทำลายเชื้อนั้น แต่ทฤษฎีนี้ไม่เป็นความจริง เพราะมีนักสำรวจที่เชี่ยวชาญได้ทำสถิติของผู้ป่วยด้วยเชื้อนี้พบว่า ส่วนใหญ่เป็นผู้ป่วยที่อยู่ในเยอรมัน ตามที่สารานุกรม “ลาโลส” แห่งฝรั่งเศสได้บันทึกไว้ว่า เมื่อเดือนเมษายน 1965 ได้มีพลเมือง ลิบซิก 1,100 คน จากเยอรมันตะวันออก เป็นโรค TRICHINOSIS (ทริคิโนซิส) สืบจากเชื้อในสุกร การที่ได้ยกเอาประเทศเยอรมันตะวันออกขึ้นมาเปรียบเทียบกับในเรื่องนี้ ก็เพราะเยอรมันเป็นประเทศ ที่นิยมบริโภคเนื้อสุกรเป็นประเพณีมากกว่าประเทศอื่นถึงกับสังเกตเห็นได้จากผู้คนที่เดินกินไส้กรอกปรุงจากเนื้อสุกรไปตามท้องถนน หนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งลงข่าวว่ามีอาจารย์จากมหาวิทยาลัยอเมริกันแห่งหนึ่งซึ่งติดเชื้อมัน ได้กล่าวแก่เพื่อนของเขาคนหนึ่งว่า “ฉันยินดีที่จะรับเป็นคนไข้ที่มีร่างกายสมบูรณ์มากกว่าที่จะมาเป็นอาจารย์มันก็มีคนติดเชื้อโรคทริคิโนซิส “วารสาร” อัล-มุสลิมูน” เล่ม 6 อันดับเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.1965 เขียนว่า : มีนักศึกษา มุสลิมจำนวนหนึ่งศึกษาอยู่ในแผนกวิชาเคมีที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในยูโกสลาเวีย ซึ่งเป็นประเทศบริวารของคอมมิวนิสต์ ศาสตราจารย์ผู้สอนไม่ใช่มุสลิม หัวข้อของเรื่องที่บรรยายขณะนั้นคือ “ส่วนประกอบของน้ำมันยังผลสะท้อนต่อร่างกาย” และเมื่อได้กล่าวถึงสุกร เขาได้กล่าวขวัญถึงมันว่าเป็นสัตว์โสมนด้วยไขมันมากที่สุดเพียงไร แล้วทันใดนั้นผู้บรรยายได้หันมาพูดกับนักศึกษา มุสลิมซึ่งนั่งใกล้เคียงกันกลุ่มหนึ่งแล้วกล่าวว่า “มุฮัมมัดผู้เป็นศาสดาของพวกเธอเป็นคนที่ฉลาดยิ่ง เพราะได้สั่งห้ามการบริโภคเนื้อสุกร”

มันเป็นเรื่องตลกและขบขันยิ่งที่ชาวยุโรปโดยทั่วไปและชาวยูโกสลาเวีย โดยเฉพาะที่ชอบประณามบุคคลใดที่มีความประพฤติปฏิบัติในทางที่สกปรกและโสมนว่า “เจ้าหมู” แล้วคำที่ใช้ประณามนั้นมาใช้เป็นเครื่องบริโภค ซึ่งเป็นการกระทำที่ค้านกันอยู่ในตัว และทุกวันนี้ก็

เช่นเดียวกัน มักทำอะไรๆ ที่ค้านกันอยู่เสมอ แต่คนส่วนมากไม่ค่อยสนใจ โลกเราจึงมีแต่เรื่องวุ่นวาย การที่ได้นำเอาถ้อยคำของบุคคลนอกศาสนาอิสลามมากล่าวไว้ ณ ที่นี้ก็เพื่อแสดงให้เห็นถึงเหตุผลที่อิสลามได้ห้ามการบริโภคเนื้อสุกร เพื่อให้มนุษย์ได้รู้จักรักษาสุขภาพ และอนามัยดังได้กล่าวแล้ว เพราะอิสลามมิใช่ศาสนาตามที่คนทั้งหลายเข้าใจ แต่เป็นระบอบของการดำเนินชีวิตที่แตกต่างไปจากศาสนาอื่นทุกด้าน ดังได้กล่าวไว้ในตอนต้น

มุสลิมจำนวนไม่น้อยต้องเผชิญกับคำถามข้อหนึ่ง โดยเฉพาะเมื่อเขาเดินทางไปยุโรปและอเมริกา และแม้กระทั่งเอเชีย เกี่ยวกับความสำคัญของอิสลามห้ามการบริโภคเนื้อสุกร และเขาจะตอบคำถามนั้นทุกโอกาส เพื่อป้องกันศาสนาที่ตนนับถือนี้ว่า “เพราะสุกรนั้นเป็นสัตว์ที่สกปรก น่าขยะแขยงและไม่น่าดู จึงห้ามบริโภค” แต่ในทางความคิดของชาวยุโรปแล้ว คำตอบที่เป็นอารมณ์ และคำพูดที่มีทฤษฎีนั้นหาได้สร้างความพอใจให้เกิดขึ้นไม่ หากแต่ต้องเป็นคำที่ประกอบด้วยข้อเท็จจริงทางวิชาการและตรรกวิทยาที่ได้รับการทดสอบแล้วเท่านั้น.

บทบาทที่ 10

เมื่อไหร่มุสลิมจะกินหมูได้

การไม่กินหมูของมุสลิมมีสาเหตุอันยิ่งใหญ่มาจากความศรัทธา หรือ “อีมาน” เมื่อพระผู้อภิบาลทรงบัญญัติไว้ในคัมภีร์อัล-กุรอานห้ามกินหมูและสิ่งต้องห้ามอื่นๆ อีก 9 ประการ มุสลิมซึ่งศรัทธาและภักดีมั่นต่อพระองค์และผู้สืบ (รอซูล) คือศาสดาของพระองค์ ตามที่ได้ให้คำปฏิญาณไว้ จึงละเว้นการบริโภคอาหารต้องห้ามเหล่านั้น แม้กระนั้น-จากการค้นคว้าของผู้ทรงคุณวุฒิ แขนงวิทยาศาสตร์การแพทย์ ตลอดจนการสาธารณสุขศาสตร์และการอนามัยวิทยาในยุคสมัยหลัง ต่างก็ได้พบโรคภัยร้ายแรงมากมายในสิ่งเหล่านั้น โดยเฉพาะในหมูหรือเนื้อหมู ด้วยเหตุนี้ โรคภัย-พยาธิมหากภัยเหล่านั้นจึงเป็นเหตุผลสนับสนุนการไม่กินหมูและสิ่งต้องห้ามดังกล่าวของมุสลิม ดังที่ปรากฏรายละเอียดในบทต่างๆ ที่ผ่านมา

ถ้าจะมีคำถามว่า : มุสลิมถูกห้ามกินหมูตั้งแต่เกิดจนตายเลยหรือ ไม่มีโอกาสจะได้ลิ้มรสชาติของมันกันเลยหรืออย่างไร... ก็ขอตอบว่า : ก็ไม่เชิง... เชื่อว่าคงจะได้รับคำถามแบบรุกเร็วว่า : ถ้าเช่นนั้นมุสลิมก็ยังมีโอกาสกินหมูได้นะซี... คำตอบในตอนนี้ก็คือ : ถูกต้อง

คำปุจฉาเหล่านี้ ถ้าเกิดจากปากของผู้ที่ไม่หวังดีต่อมุสลิมนักก็จะสามารถพบแวแห่งความกระตือรือร้นแฝงความมิชอบที่รู้ในดวงตาของเขาได้อย่างชัด แล้วคำถามที่หวังผลขึ้นเด็ดขาดของเขาก็จะพร่างพรูออกมาว่า : แล้วเมื่อไหร่ละ-เมื่อไหร่มุสลิมจึงจะกินหมูได้

มุสลิมย่อมไม่ตระหนักในการที่จะไขความข้องใจนี้ เพราะความเป็นจริงนั้นมุสลิมเราไม่มีโอกาสกินหมูและสิ่งต้องห้ามเหล่านั้นจริง แต่เมื่อไหร่ ก็เมื่อถึงโอกาสตามที่พระผู้เป็นเจ้าได้เปิดไว้ให้ตั้งที่ปรากฏอยู่ในอัล-กุรอานนะซี นั่นคือการอนุมัติเพื่อแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าอันคับขัน-จำเป็นนั่นเอง

ขอให้เราพิจารณาถึงช่วงท้ายของโองการแห่งอัล-กุรอาน ดังต่อไปนี้คือ ในบทที่ 2 โองการที่ 173, บทที่ 5 โองการที่ 3 บทที่ 6 โองการที่ 146, และบทที่ 16 โองการที่ 115 ซึ่งปรากฏด้วยความในทำนองเดียวกันว่า...

2 : 173 “แต่ผู้ใดก็ดีถูกคับขัน (ที่ต้องบริโภคอาหารเช่นนี้) ไม่ใช่เจตนาขัดขืน (หรือหนีอกยากลอง) และไม่ชะละเมิด (บริโภคเกินความคับขันหรือความจำเป็น) ดังนั้น ไม่มีบาปแก่เขา แท้จริง-อัลลอฮ์เป็นผู้ทรงอภัย-ผู้ทรงเมตตาเสมอ”

5 : 3 “...ดังนั้น ผู้ใดถูกคับขันด้วยความหิว (แล้วจำต้องกินอาหารต้องห้ามเพื่อดำรงชีวิต) ไม่ใช่จงใจทำบาป ฉะนั้น โดยแน่แท้-อัลลอฮ์เป็นผู้ทรงอภัย-ผู้ทรงเมตตาเสมอ”

6 : 145 “...แต่ผู้ใดถูกคับขันโดยไม่เจตนาขัดขืนและไม่ชะละเมิด ดังนั้นพระผู้อภิบาลของเจ้าเป็นผู้ทรงอภัย-ผู้ทรงเมตตาเสมอ”

6 : 115 “...แต่ผู้ใดคับขัน ไม่เจตนาต้อตึง และไม่ชะละเมิด ฉะนั้น แท้จริง-อัลลอฮ์เป็นผู้ทรงอภัย-ผู้ทรงเมตตาเสมอ”

เหล่านี้เป็นหลักฐานของคำตอบได้เป็นอย่างดีว่า มุสลิมจะกินหมูได้ก็ต่อเมื่อตกอยู่ในภาวะจำเป็นและคับขัน คือถ้าไม่กินหมูหรืออาหารต้องห้ามในเวลานั้นแล้วก็ต้องตาย เพราะไม่มีอะไรกิน หรือถูกฆ่าตายเนื่องจากการถูกข่มขู่ ในกรณีเช่นนี้แหละที่มุสลิมได้รับการอนุโลมให้กินหมู และสิ่งต้องห้ามเหล่านั้นได้ แต่ก็เพียงเล็กน้อยเพื่อประทังชีพเท่านั้นนะ และต้องเป็นไปโดยสุจริต มิใช่แสสร้งเพื่อการฝ่าฝืนหรือหลบเลี่ยงหรือจงใจละเมิด อีกทั้งต้องไม่กินจนเกินความจำเป็นกระทั่งอึดและเป็นประจำอีกด้วย.